הקבוצה
של
המדינה
(„כדורסל +", עמ' 16־17)

טוס עם
Gillette®
למשחקי הגביע העולמי
MEXICO 86
אם אתה מתגלח בג'ילט,
אתה זוכה יום יום בגילוח הקרוב,
החלק והמהנה ביותר,
של סכיני הגילוח
הנמכרים בעולם כולו.
לקראת משחקי
מכסיקו 86', אתה עשוי לזכות
גם בפרסים, במבצע הגדול
של ג'ילט – נותני החסות הרשמיים
למשחקים.
פרס שני
6 טלוויזיות צבעוניות
פרס שלישי
200 אריזות שי ממבחר מוצרי ג'ילט
הגרלת ביניים שבועית
כל שבוע יוגרלו 5 פרסים -
אריזות שי ממבחר מוצרי ג'ילט.
SPORT-BILLY PRODUCTIONS 1984
פרס ראשון
טיסה למקסיקו כולל חופשה באקפולקו
וכרטיסי כניסה למשחק הגמר ולאחד
ממשחקי חצי הגמר.
כל שעליך לעשות:
שלח את אריזת הקרטון של סכיני גילוח ג'ילט
או את מדבקת המבצע שע"ג אחד ממוצרי הטיפוח;
קצף גילוח, משחת גילוח או דאודורנט.
בצרוף התלוש להלן עם הסיסמא מושלמת
אל ת.ד. 21299, תל־אביב 61219 עבור ג'ילט
אינך מוגבל במיספר המעטפות
ככל שתרבה לשלוח ירבו סיכוייך!
MEXICO86
אלה שמות הזוכים
בהגרלה השבועית:
סולומון קארליקר – באר־שבע
סיגל מלצר – תל־אביב
לוי מאיר – תל־אביב
שמואל טיכאור – קרית־חיים
ברעם יחיאל – קרית־מוצקין
שם
כתובת
טל
תעודת זיהוי
"ג'ילט – חד וחלק (השלם)
Gillette®

לי ג'ונסון:
אני גדלתי על
תלמה
חמאת בטנים
אגוזון
אצלנו באמריקה, חמאת בוטנים היא המאכל הלאומי של הילדים.
זה טעים טעים, טבעי, בריא ומלא ויטמינים ואנרגיה.
עכשיו, למרות שאני כבר ילד גדול, שמחתי למצוא בישראל
חמאת בוטנים אמיתית, חמאת בוטנים של תלמה.
חמאת בוטנים של תלמה עם ריבה על פרוסת לחם טרי...
מה אגיד לכם - אמריקה.
Lee Johnson
#15
איך משתתפים?
1 אורגן חשמלי - ימהה.
3 ספות נוער - פרדייז.
3 זוגות אופניים - פוג'.
5 גיטרות ספרדיות.
350 תקליטים (להקות קצב, עפרה חזה, שלמה ארצי ועוד).
250 ספרים מספריית "מעריב".
250 תיקי מחדן.
10 כדורי סל - חתומים ע"י לי ג'ונסון.
20 מנויים על "את".
10 מנויים על "מעריב לנוער".
500 המשתתפים הראשונים יוזמנו לפגוש את לי ג'ונסון אישית
בטקס ההגרלה החגיגי שיערך בגן ארנים, ויקבלו
פוסטר לי ג'ונסון צבעוני עם חתימתו. (אז כדאי להזדרז...)
טקס ההגרלה יערך ב-13.4.86 וישתתפו
מעטפות שיגיעו עד לתאריך הזה.
אין הגבלה על מספר המעטפות.
רשימת הזוכים תתפרסם בעתון זה.
המבצע בשיתוף "מעריב לנוער"
ההשתתפות אסורה על עובדי תלמה,
עובדי פרסום בינג-ליניאל
ובני משפחותיהם.
שם:
כתובת:
טלפון:
מיקוד:
גיל:

טור ראשון

החיים על פי הטלוויזיה

ביום שבו מחליטה הטלוויזיה הישראלית על שידור ישיר ממשחק כדורסל – קיים תוהו ובוהו בלוח המשדרים. רק יודעי־חן מנחשים כי מדובר בשידור ישיר. או אז משתנות התכניות הפרטיות שלהם בהתאם.

הטלוויזיה משתלטת על חיינו הציבוריים בלי לבקש רשות, תוך שהיא פוגעת בחופש הפרט. היא המכתיבה לנו מתי לצאת ולבוא הביתה, מתי לאכול ולהשכיב את הילדים.

בטלוויזיה שעה אינה שעה ומועד קבוע זה דבר נתון לשינוי. הטלוויזיה שלנו היא היחידה בעולם שאצלה 9 זה אף פעם לא 9, ואיש כבר אינו מעיר אם „מבט" נכנס לתמונה בתשע ודקה או שתיים. הטלוויזיה הרגילה אותנו שדקה אחת של איחור זה לא נורא.

ואנחנו שואלים: למה? הטלוויזיה אומרת כי שני מיליון צופים שווים דחייה של 10־20 דקות. אנחנו לא מסכימים עם הנחה זו, אבל עם טלוויזיה, כידוע, אי־אפשר להתווכח. אפשר להתווכח עם אנשים והאנשים שם חושבים שהם תמיד צודקים.

ביום חמישי האחרון החל המשחק ב־20.43. הוא נקבע ל־20.30. מה זה כבר חשוב. המטרה של הטלוויזיה: „להיכנס בחמש הדקות האחרונות לפני 'מבט' ולאחר מכן – לשדר את המחצית השניה כולה".

מטרה זו מקדשת, כנראה, את כל האמצעים. השחקנים המתוחים, שמתחממים ומתקררים כבר שעה ארוכה במשטח; עשרת אלפי הצופים חסרי הסבלנות ביציעים – כל אלה בטלים בששים וחייבים לקפוץ לדום. הטלוויזיה היא תקבע מתי יחל המשחק.

בשער: מוטי ארואסטי, מתכבד בגזירת רשת הסל, כמנהג האלופים בארה"ב.
צילום: עדי אבישי

שבועספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לרר

צלם: עדי אבישי

עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות: גילת שניידר
טלפון: (03)439442

© כל הזכויות שמורות ל„מעריב"

סיוף – רק לא בשבת

באוניברסיטת נוטרדאם, מעוז החינוך הקתולי בארה"ב, הפסיקו לערוך תחרויות סיוף בשבת, כדי ליצור אווירה ביתית נוחה לכוכב החדש של נבחרת הסיוף האוניברסיטאית: **יהודה קובץ'**, מאלופי הסיוף של ישראל ושומר מסורת.

קובץ', בן 22, היה חבר בנבחרת ישראל בסיוף בחמש השנים שחלפו. הוא ייצג את ישראל באליפות העולם לבוגרים בווינה ובאליפות העולם לנוער בבודפשט (שתיהן ב־1983) ובחמש תחרויות בין־לאומיות נוספות. הוא דורג מספר 1 בנבחרת ישראל באוקטובר 1984 ומס' 3 ו־4 במועדים אחרים.

בשיחה ל„מעריב" סיפר קובץ', כי באוקטובר 1984 החל ללמוד מתמטיקה באוניברסיטת חיפה, לאחר שהגיע למסקנה, כי „בסיוף אין עתיד, מפני שקשה לחיות מזה".

אולם, מספר קובץ', בתוך כמה חודשים „הרגשתי שהסיוף חסר לי יותר ממה ששיערתי". לדבריו, לא היה יכול לעסוק בסיוף באוניברסיטת חיפה, כי בישראל, „כשלומדים באוניברסיטה או לומדים".

קובץ' החל איפוא לבדוק אפשרויות לימוד ב־13 אוניברסיטאות אמריקניות הידועות בנבחרות הסיוף שלהן, כדי שיוכל לשלב לימודי מתמטיקה בתרגול אמנות החרב. אוניברסיטת נוטרדאם, בסאות־בנד, מדינת אינדיאנה, היתה הראשונה שהשיבה למכתבו.

מדוע דווקא אוניברסיטה קתולית, הטורחת להדגיש את ייחודה הדתי?

משיב קובץ': „זו היתה האוניברסיטה היחידה שרב אורתודוכסי עודד אותי ללמוד בה"...

מתברר, כי מאמן נבחרת הסיוף של האוניברסיטה, מייק דה־קיקו, הראה את מכתבו של קובץ' לנשיא האוניברסיטה, הכומר תיאודור הסבורג.

„בדקנו ומצאנו, שיהודה יהיה הישראלי הראשון במערכת לימודי התואר הראשון", סיפר המאמן. „האב הסבורג הגיב בהתלהבות עצומה. רצינו לראות את קובץ' באוניברסיטה באותה מידה שבה רצה קובץ' לבוא לארה"ב"...

הרב ישראל גטינגר, ראש הקהילה האורתודוכסית בסאות־בנד וידידו של מאמן נבחרת הסיוף, גוייס למאמצים להביא את קובץ' לארה"ב. בעזרת הקהילה, נתרמו סכומים מספיקים לכיסוי שכר הלימוד והוצאות מחיה. וכך, בסתיו, החל קובץ' לתרום את כשרונות הסיוף שלו לאוניברסיטה הקתולית הגדולה ביותר בארה"ב.

קובץ' הלומד מתמטיקה ולימודי מחשבים, נהפך ללהיט בקרב 7500 תלמידי מערכת הלימודים לתואר ראשון (רובם קתולים ממוצא אירי: רק 18 מהם יהודים). הוא סיים במקום השני בתחרות הסיוף הראשונה שלו בארה"ב, גבר על כמה סייפים מעולים ורשם לזכותו תוצאה מצטברת מרשימה של 3:29.

לדברי קובץ', הוא מצליח לקיים „חיים יהודיים כשרים בסביבה גויית טהורה". בהשפעת הרב גטינגר, ביטל מאמן נבחרת הסיוף שתי תחרויות עם מכללות אחרות שעמדו להיערך בשבת והבטיח, כי גם להבא לא תתחרה הנבחרת בשבתות, כדי שקובץ' לא יאלץ לקבל החלטה בלתי נעימה.

„פה ושם אני יכול לראות צלב על הקיר", אומר קובץ', „בכמה שיעורים נערכות תפילות לפני תחילת ההרצאה, אבל אין בכך בעייה".

בתרגולי הסיוף באוניברסיטה, נושא קובץ' בכיסו סידור קטן, לאחר שהמאמן הפתיעו, בתרגול הראשון, והזמין את כל הסייפים לשאת תפילה למען הבתולה הקדושה...

מכל מקום, מדגיש קובץ', התפילה אינה חובה, מה גם שבנבחרת הסיוף חבר יהודי נוסף, שהיגר באחרונה מבריה"מ, ואילו המאמן אומר: „איננו בודקים שפתיו של מי נעות בזמן התפילה".

הסייף הישראלי הצעיר התאקלם היטב בארה"ב. עכשיו הוא אומר: „יכול להיות שאתפתה להישאר כאן ולהמשיך בסיוף".

רן דגוני, ניו־יורק

יהודה קובץ': הרב האורתודוכסי המליץ.

חופשות פסח בארץ

☐ מלון „סונסטה" בירושלים. ☐ חניון כפר חטים.
☐ מלונות „נוף הגליל", „דוד" ו„פסגה" בצפת.
☐ חופשת במצוקי־דרגות ליד ים־המלח.

מחירים ומבצעים מיוחדים לקוראי „מעריב":

מועדון מטיילי מעריב

פרטים והרשמה: „מועדון מטיילי מעריב", מערכת „מעריב", רח' קרליבך 2, תל־אביב, טל. 03-439207.

כדאי לכם להיות קרובים לצלחת

עידן חדיש נפתח עתה ל„מכורים ביותר" מבין חובבי הספורט־שבכורסה: מי שאינו מסתפק עוד ב„מבט ספורט", „משחק השבת", „שער ראשון" וכמה דקות־שידור, פה ושם גם במהלך השבוע ואף איננו שבע משידורי „טלויזיית המזרח התיכון" מלבנון, מדי שבת שלוש שעות ויותר אחר־הצהריים וימי שני בערב – יוכל להתקין בביתו צלחת ולקלוט גם את מערב־גרמניה, אוסטריה, לוכסמבורג, בריה"מ ומאפריל, בתום תקופת ניסויים, גם את שידורי התחנות

המהנדס צבי גלוד והצלחת.

הערביות, הקשורות בלווין התקשורת החדש „ערבסט".

המהנדס צבי גלוד מהרצליה, מנכ"ל חברת „אמפא תקשורת לווינים", מדבר כיום על כך שאנו מתקרבים במהירות לתקופה שבה נחייה כולנו ב„כפר העולמי". בלחיצת מתג, נוכל להיות כמעט בכל פינה על פני כדור הארץ ולצפות בשידורי טלוויזיה ישירים, ב„זמן אמיתי". במיוחד חשוב הדבר לחובבי הספורט. הם יוכלו לראות הרבה מאד כדורגל בשידורים ישירים – לא בהקלטות ו/או לאחר כמה ימים, כשאבד ליחם, במידה לא מעטה, כיוון שהתוצאות כבר ידועות; הם ייהנו מהרבה מאד טניס, מירוצי מכוניות, החלקה על הקרח, הוקי־קרח, החלקה אמנותית, ספורט החורף ואתלטיקה. תחנות השידור האירופיות, נערכות לעשרות שעות שידור מה„מונדיאל" במכסיקו – להרבה יותר מ־20 המשחקים (30 בתוכנית המאכסימום), שמתכננת הטלוויזיה הישראלית לקייץ זה.

צלחת ביתית בקוטר 8 רגל, שהתקנתה מותרת על פי החוק הקיים עתה בארץ, היא הפתרון לכל ה„רעבים" הללו.

גלוד: „צלחת אחת כזו שמחירה 3600 דולאר (ואם רוצים שני ערוצים לשידור בו־זמני, יש להוסיף 1800 דולאר), יכולה לשרת וילה, בית משותף, רב־קומות, רחוב, שכונה שלמה – והיא מבטיחה איכות שידור גבוהה מאד. כל צלחת, קולטת שידורי לווין אחד ואת כל אפיקי השידור שעליו. פירוש הדבר התחברות לכמה תחנות."

בשבוע שעבר, פיתו אותי גלוד ותבריו, **יהודה דרורי** ועו"ד **עודד דברת**, לבוא אליהם ולחוות את נפלאות הצלחת. ישבתי בכורסה עמוקה ושוטטתי לי מוקסם על פני העולם: ראיתי כדורגל מבריה"מ, טניס מארה"ב ששודר לאירופה (נאוורטילובה נגד מאנדליקובה), את אליפות העולם בהחלקה אמנותית על הקרח, מז'נווה, קטעים ממירוץ המכוניות „הפרס הגדול" בריו־דה ז'ניירו (נצחונו של נלסון פיקה) ובאמצעות תחנת מימסר נוספת, גם שידור ישיר מדאלאס, משלב הגמר של אליפות ה־NCAA בכדורסל, בין מיכללת „דיוק" לצי ארה"ב – והכל עוד לפני שתוצאות כל התחרויות והאירועים הללו, פורסמו למחרת בבוקר, בעתונים...

שלושה מארחי אמרו שאלו הם רק ה„מתאבנים" – ושלסעודה האמיתית, צריך יותר זמן, שלא היה לי אותו ערב.

אלכס דורון

ואן־אריק מכה שנית

בחג הפועלים העולמי, 1 במאי, „יחגגו" כאן שוב כוכבי ה„קאטש" – ובראשם קרי ואן־אריק, המבקש „להכות שנית", כמו האימפריה מהמסך הגדול. הוא יבוא, כך מבטיחים לנו האמרגנים, עם "כל הגדולים". רק הכינויים שלהם כבר „מפחידים": **יאנג בלאד** (דם צעיר), „קאבוקי", ואחד הקורא לעצמו „וואן־מן גאנג", כלומר כנופיה של אדם אחד – ועוד נהנה שרואים בו סאדיסט. רק 200 ק"ג משקלו, תמיד ב„טייטס" שחורים, תספורת אינדיאנית, שרשראות, ג'ינס דהויים. טיפוס מוזר אחר בלהקה – „קאבוקי", יליד סינגפור, תמיד בחלוקים ומסיכות מהמזרח הרחוק. כאשר הוא מסיר את המסיכה פניו צבועים לבן־שחור־אדום־ירוק, מוקפים שיער גולש. עד שהתאהב באמרגנית שלו, **סאנשיין** – לבנה, בלונדית – נחשב ל„רשע השנוא". עתה הוא „חביב הקהל". רק ליד ואן־אריק קשה לו לעמוד, לפי שעה. למתאבק הטכסאני הזה יש עדיין צבא אדיר של מעריצים־מעריצות, כפי שמעיד התצלום.

אנטמן ושטיקר – אתם יכולים לגשת לקופה...

דומה שמתן הלוואות לכדורגלנים הוא מסימני התקופה. אך מסתבר כי אין חדש תחת השמש, ואגודת הפועל חיפה אינה יכולה לטעון שאין לה „זכות אבות" בנושא זה. עיניכם הרואות (בתצלום לעיל) שעוד בשנת 1926, כלומר לפני 60 שנה, סידרה אגודת הפועל חיפה הלוואות לספורטאיה.

הצילום הוא של שטר־הלוואה שנזדמן לידי. מספרו הסידורי 43 ובלשון השטר: „שטר מלווה פנימי של ק.ס. הפועל חיפה". ק.ס. – ראשי תיבות של קלוב ספורטיבי. כך נהגו לכנות את אגודות הספורט בימים ההם.

מישהו זקוק היה להלוואה ועל כן הלך אצל הגזבר וקיבל ממנו שטר. „ביום ראשון ליוני 1926 ישלם הקלוב הספורטיבי 'הפועל' נגד שטר חוב זה את הסך של עשרים וחמשה גרשים מצריים לח'...או לפקודתו. התמורה קיבלנו במזומנים. חתימה"...

חתומים פולק, חתימה שניה לא ברורה. אומרים שזו חתימתו של אבא חושי, לימים ראש העיר של חיפה. החותמת על החתימות היא של „ההסתדרות הכללית של העובדים העברים בא"י. ועדת התרבות. קלוב ספורטיבי הפועל חיפה".

כיצד נפל לידינו השטר עתיק היומין של הפועל חיפה, שנוסדה בשנת 1924?

לפני 25 שנה נערכה בתל־אביב מכירה פומבית מטעם הירחון הבולאי. בין הנוכחים היה גם איש ירושלים ברוך ברקאי, מראשוני בית"ר וחסיד נלהב של זאב ז'בוטינסקי. מר ברקאי, הידוע כיום כאיש של הליכוד ונימוסין, קנה כמה מן המוצגים למכירה. ביניהם היה גם השטר.

בידעו עד כמה העניין אקטואלי גם כיום, העמידו לרשותנו.

מאיר גבאי

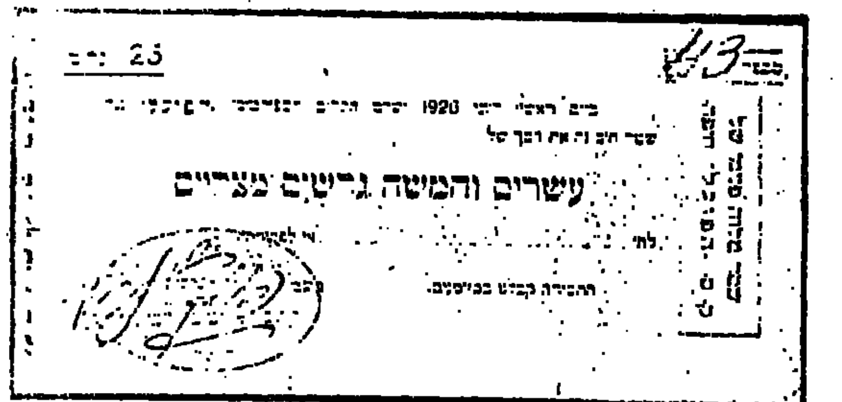

25

ביום ראשון ליוני 1926 ...

שטר חוב זה את הסך של

עשרים והמשה גרשים מצריים

לח'

שטר ההלוואה לשחקן מטעם „קלוב ספורטיבי הפועל חיפה" משנת 1926. אין חדש תחת השמש.

מה היה/יהיה

עמנואל רוזן

אלי יאני (משמאל) עם דויד שוייצר: „כשאהיה שחקן 12 – אפרוש"

הנאחש הלא ידוע של אלי יאני

אלי יאני, אוזרי והגול בשבת אותה בטח עוד יותר ממורמר. הנה מה שדוביד שוייצר הפסיד כשהוא יבש אותך על הספסל.

– „תישמע, תסלח לי אם אני אספר לך סיפור קטן. לפי החוזה שלי לא הייתי חייב להישאר השנה בהפועל וגם לא כל־כך רציתי, כי לא האמנתי שאחרי העונה הגרועה של השנה שעברה, אפשר יהיה לעשות משהו. נשארתי רק בגלל הגיבוי שדוביד נתן לי, כי זו מחמאה עצומה לקבל גיבוי מדוביד. אז התחילה העונה והתחילו גם הפציעות שלי; אנשים חושבים שזו אותה פציעה שכל הזמן מתחדשת, והם לא יודעים שכל פעם אני נפצע במקום אחר, מין נאחס שכזה. אחרי זה חזרתי לכושר וחשבתי שאני יכול לשחק. הייתי ממורמר שלא נותנים לי, אבל חוץ מראיון קטן לעתון שלכם, לא דיברתי. אני לא דבון גדול. הרבה עתונאים פנו אלי, כי הם ידעו שהצטברו אצלי המון משקעים מרים, אבל שתקתי ואני שמח ששתקתי. עכשיו אני מקווה לדגר במגרש.

דוביד אמר לך משהו אחרי המשחק?

„לא, אבל כשירדנו למוצית, הוא טפח לי על השכם. לא ידעתי למה. לא שאלתי. אולי על זה שאות הפנדל קיבלנו אחרי הכישלה שלי".

עכשיו אותה מלך השערים מגיע המלוצים בהפועל.

– „תישמע, אני לא רוויזן. למה כולם חושבים שאני רוויזן? גם בעונת השיא שלי, באליפות עם כפר־סבא, הייתי קשר נוקף, זה ישמצטורף ראשון להתקפה. גם בנבחרת האולימפית, הבקעתי שערים בקשה. אני מישונדיל לנצל את הרגליים הארוכות שלי ואת העובדה שאני גבוה ואז כשמרימים כדור אני נגיע פתאום מאחור, הציונדים גדולים ומנסה לנגוח. אני לא יכול לשחק ברחבה, כי אני לא זריז ולא כל־כך מסתדר ינני יונירה אישית."

אולי דוביד רוצה שתהיה השחקן השנים־עשר שלו, הקלף השווי?

– „לא מתאים לי תואר כזה. אני רוצה לשחק בהרכב הראשון. ביום שבו אגיע למעמד של שחקן שנים־עשר, אני אעדיף לפרוש מהכדורגל". ■

„את הכסף לכדורסל שיקחו בבורסה"

שמוזה ריגר, ראית השנה את הליגה הלאומית בכדורסל מהצד, כצופה אובייקטיבי. אתה מסכים שזאת היתה עונה מצויינת?

– „יש שני צדדים למטבע. היו כמה אירועים יוצאים מן הכלל, אבל היו גם קבוצות שהוכיחו שאין להן זכות קיום או קבוצות שיש להן זכות כזאת, אבל הן איבדו אותה בגלל נאיביות, כמו למשל, אליצור קרית אונו."

ומהצד הראשון של המטבע נהניתז

– „בטח. השחקנים הזרים עשו לנו עונה יוצאת מן הכלל. אל ונשכח שהליגה התקיימה השנה בלי ארבעה מטובי השחקנים שלנו - סטיב קפלן, בארי ליבוביץ', לו סילבר ובועז ינאי -- ובכל זאת זה לא היה מורגש".

ומה עושים עם הקבוצות שאין להן זכות קיוםז

– „אני כבר טוען שנים במוסדות העליונים – ובגלל זה לא אוהבים אותי שם – שצריך לחזקות את האיטלקים, הספרדים והצרפתים ולדרוש מכל קבוצה שמשחקת, להפקיד בתחילת העונה ערבות בבנק. ככה שחקנים אולי יקבלו פחות כסף, אבל הם יקבלו אותו, ואני בטוח שהם מעדיפים כסף מועט על הבטחות מרובות. חוץ מזה, צריך שתהיה רק קבוצה אחת בתל־אביב, או שתיים מקסימום. למה רומא עם 4 מיליון תושבים מחזיקה רק קבוצה אחת בליגה הראשונה?!"

שימי, מה עושים כדי שהפועל ירושלים שאתה מאמן ושעלתה ללאומית, לא תהיה קוריוז חולףז

שימי ריגר: „העונה הראשונה שיפשוף, בשלישית מאבק על 1־4".

„תשמע, אני מבסוט מהם. המנהל שלהם אמר לי השבוע: שינוי, אני יודע שאתה רוצה כדורסלנים טובים אבל אני לא מוכן לדבר בכלל עד שאני יודע כמה כסף יש לי. ככה זה צריך להיות. אני מעדיף להמתין בינתיים לגבי סיכומים עם שחקנים. שחקן שאין לו סבלנות לחכות שבועיים – שלא יעשה טובות."

אתם תהיו אליצור נתניה או אליצור קרית אונוז

– „תלוי בכסף שיהיה לנו. זה תלוי רק בכסף. אני מקווה לבנות קבוצה לשלוש שנים, כאשר בעונה הראשונה יהיה השפשוף ורק בעונה השלישית נגיע למאבק על מקומות 1-4. ככה זה נראה לי, למרות שאני לא יודע אם ככה זה גם נראה למנהלי הפועל ירושלים."

תהיה להם סבלנות לחכות שלוש שניםז

– „אם אין להם זמן – שילכו לבורסה ויביאו שחקנים ב־150 אלף דולר. אבל אני לא חושב שיש להם סכומים כאלה. אי אפשר לעשות זהב מחרא, גם אם החרא הוא שלך." ■

עמנואל שפר: „רחוק מפלה".

מאראדונה לא כינור ראשון

עמנואל שפר, דייגו מאראדונה יבוא בקרוב לארץ עם נבחרת ארגנטינה ובפירסומת כתוב שהוא הכדורגלן מספר אחד בעולם, אתה מסכים לכךז

– „בשום אופן לא. הוא רחוק מפלה, שהיה מספר אחד בזמנו, וגם כיום יש בעולם הרבה מאוד כדורגלנים שלבטח לא נופלים ממנו. עובדה שאפילו באיטליה הוא לא נחשב מספר אחד, למרות ששילמו בעדו הרבה מאוד כסף".

מה הנקודות החלשות שלוז

– „שהוא נמוך מדי בשביל להיות חלוץ ושהוא עצבני מדי. שתי הנקודות האלה גורמות לו חוסר יציבות בולט, שפוגע מאוד בתפוקה הכללית שלו".

ובמה הוא חזקז

– „יש לו בעיטה מצויינת בשתי הרגליים, הוא מכדרר מעולה ויש לו יכולת לשנות מיקום במגרש במהירות רבה".

אומרים שעד היום הוא נכשל בכל המבחנים החשובים.

– „לא ממש נכשל, אבל לבטח הוא לא שיחק כינור ראשון במבחנים האלה". ■

כדורגל +

א. טבק

תקנון כדי לרמות

החודש עומדים ראשי מרכזי הספורט להחליט מה יהיה גובה שכר הכדורגלנים בעונה הבאה. הכל במסגרת תקנון תשלומים. כמובן. בכך הם יתעלמו ביודעין מהעובדה כי התקנון פשט רגל, וכי יש צורך למצוא פתרון אחר כדי להבריא את הכדורגל מבחינה כלכלית.

בדקתי אצל קבוצות הליגה הלאומית מי מהן עדיין משלמת לשחקניה לפי התקנון. התוצאה: רק שתי קבוצות, הפועל כפר־סבא ומכבי יפו, ממלאות אחר התקנון ככתבו ולשונו. שאר הקבוצות משלמות לשחקנים מעבר לכך.

הבדיקה גילתה מימצא מעניין אחר: רוב חברי הנהלת ההתאחדות לכדורגל, הקשורים לקבוצות, יודעים את המצב לאשורו. ביניהם – חברי מזכירות, שאחד מהם אף חתום על חוזים אצל עורך־דין בו הוא מתיר לשקחניו סכומים מעל ומעבר לתקנון!

למרות העובדה שכולם יודעים כי התקנון כבר אינו משיג את מטרתו – לא פועל איש לביטולו או לשינויו. להזכירכם כי התקנון יהיה בתוקף, מכח הסכם בין־מרכזי, לשלוש שנים נוספות.

התשובה הכמעט אחידה מפי העסקנים למחדלים הגלויים הללו: אנחנו לא משרד חקירות ויש להביא את האשמים לדין...

בעקבות גישה זו – הולכים ורבים מעשי הרמאות. מס־הכנסה לא מקבל את חלקו האמיתי; השחקנים מקבלים חינוך לפיו מותר לרמות; חלקם אף מאיימים „לגלות את האמת" אם לא יקבלו את הכספים שהם מבקשים, דבר המעמיד את העסקנים באור לא חיובי.

הניזוק העיקרי הוא הכדורגל, ששוקע יותר ויותר בבוץ הכלכלי, תוך כדי הרס כל ערך חשוב בחיים.

כיום מכהנים במזכירות ההתאחדות שלושה חברים, אשר הוועדה בראשות השופט משה עציוני קבעה עוד בשנת 1971 כי „קהו חושיהם". לאור מה שקורה עכשיו בכדורגל שלנו, לא נראה כי חושיהם התחדדו מאז...

מי יודע, אולי ועדה ממלכתית נוספת תעזור במקום בו נכשלו עסקני הספורטז

מכבי פ"ת למדה הלקח

משה מאירי: יקבל משהו על החשבון...

שפיות הדעת הגיעה גם למכבי פ"ת. החל מהעונה הבאה, מבטיחים לנו, לא עוד קניית שחקנים סיטונית, כי אם נסיון רציני לשלב שחקנים צעירים בהרכב הראשון של הקבוצה. התוצאה הראשונה של מדיניות זו: אי חידוש הסכמים ומתן שיחרור לאחים עודד וגד מכנס. את מקומם אמורים לתפוס שחקני הקבוצה המופיעים בהרכב הראשון של נבחרת הנוער.

בשתי העונות האחרונות השקיעה מכבי פ"ת 300 אלף דולר בקניית ובהשאלת שחקנים מקבוצות אחרות. סכום זה אינו כולל את שכר השחקנים. עתה נגמרה החגיגה. אין יותר כספים למבצעים כאלה. המועדון מאם־המושבות יסיים את העונה בגרעון של 100 אלף דולר, סכום משמעותי מאוד לגבי האגודה.

למרות שהמדיניות החדשה ניכפתה עליה, בכורח הנסיבות, מרוצים בפ"ת כי יש באפשרותם לבצע מהפך זה. מחלקת הנוער של האגודה הוכיחה את עצמה. נלקחה בחשבון גם העובדה שהקבוצה תילחם אולי על חייה בליגה הלאומית, אך ההנחה היא כי ניתן לנצח במאבק זה. רק השוער משה מרכוס ואולי ירון פרסלני – יישארו לעונה נוספת.

עתה מחפשת הקבוצה מאמן שיוכל להתמודד עם אתגר זה. לא כל מאמן יהיה מוכן לעבוד כאשר המטרה המוצהרת היא בניית קבוצה. הסיכונים המקצועיים בתחום זה גדולים.

כיום קיים גם סיכון נוסף: תשלום השכר. משה מאירי, המאמן את הקבוצה זו העונה השלישית – לא קיבל העונה משכורת. הקבוצה חייבת לו 20 אלף ש"ח (כ־14 אלף דולר).

במציאות הישראלית הוא יקבל „משהו" על החשבון עד לסוף העונה.

עידן חדש; תפישה חדשה?

בן־חור מזרחי. שם חדש בקהיליית מאמני הכדורגל. עד כה הצלחה, לפחות כלפי חוץ, מרשימה. 11 משחקים ניהל בליגה – ללא הפסד. שכרו עומד ביחס הפוך לעמלו: 500 שקל חדש שכר חודשי. מאמנים שמצליחים פחות מקבלים מיליונים.

הצלחתו, שתהיה מקרית בלבד אם לא יהיה לה המשך בעונה הבאה, תביא לתופעה חדשה בכדורגל, הקיימת כבר מזמן בכדורסל. לא עוד, בהכרח, מאמן בעל עבר ספורטיבי ידוע, כי אם בעל מקצוע שבנה את עצמו בכך שקיבל הזדמנות ולא החמיצה.

למעשה – בן־חור מזרחי הוא המאמן השני בליגה הלאומית המדריך בה מבלי שהיה קודם כדורגלן בליגה בכירה. הקדים אותו משה מאירי במכבי פ"ת, שנה שלישית בקבוצה, ששיחק רק בקבוצת הנוער של האגודה לפני שנים רבות. אך מאז עשה דרך ארוכה באימון, העלה קבוצה לליגה הלאומית (מכבי רמת עמידר) ואף אימן את נבחרת הנוער.

בן־חור עצמו היה בפרק זמן קצר שחקן בקבוצת הנוער של בני־יהודה. לאחר ששבר יד – פנה לאימון קבוצות נוער. יתכן

בן־חור מזרחי: כוכבים יש רק בשמיים...

שהצלחתו העתידה של מזרחי תפתח עידן חדש בבחירת מאמנים, כמו שנהוג בכדורסל, שם לא קנו מרבית המאמנים את שמם ככדורסלנים מעולים בליגה הלאומית, ולמרות זאת הם מצליחים בליגה.

תשקיף

מכבי ת"א תיפרד משנהר

כל הסימנים מצביעים על כך ששמעון שנהר לא ימשיך עונה נוספת במכבי ת"א. אם תצליח הקבוצה במשחקי גביע המדינה – עשוי הדבר להציל אולי את ראשיהם של חברי הנהלת הקבוצה.

שנהר לא מקבל בעצב את הידיעה בדבר החלפתו האפשרית. אין לו כל בעייה לקבל מישרת המאמן בקבוצה אחרת. שתיים כבר גילו עניין בהחתמתו לעונה הבאה.

הפועל באר־שבע, מוכנה להחתימו על חוזה. שנהר יודע זאת. הוא הדריך את באר־שבע לפני שלוש עונות. קבוצה אחרת, שהודיעה בפומבי כי היא מוכנה כבר עתה להחתימו, היא שמשון ת"א, ממנה בא למכבי ת"א.

יו"ר המועדון, עו"ד עמי פזטל, אמר השבוע כי מבחינתו הוא מוכן „בכל רגע" להחתים את שנהר. פזטל לא שוחח עדיין על כך עם שנהר, שכן הוא מחכה להחלטה סופית של מכבי ת"א.באר־שבע, שאף היא, כאמור, מעוניינת בשנהר, נמצאת בדילמה והיא: את מי להחתים אם שנהר ישיב בשלילה. לחברי הנהלת באר־שבע התברר כי לא רבים הם המאמנים המוכנים לעשות חמש פעמים בשבוע את המרחק בין ת"א לבאר־שבע. מי שכן מוכן – אינו עונה תמיד לציפיות הקבוצה במישור המקצועי.

שמעון שנהר: מכביז שמשוןז באר־שבע

שמעון שנהר טרם החליט היכן יעבוד בעונה הבאה. גם הוא ממתין להחלטה הסופית שתיפול במכבי ת"א. ■

על הכוונת

כתב: ארז קופמן ● צילם: עודד מילשטיין

לא חושב על פרישה

כל כדורגלן מכיר ויודע את התהליך: בגיל 30 קוראים לו ותיק. בן 32 הוא כבר זקן ואם אינו מבין את הרמז, מראים לו את הקולב שבחדר ההלבשה, שם תולים את הנעליים. רק מעטים עוברים שלב זה. יצחק (ג'קי) לוי, שוער מכבי יבנה, כבר שכח מתי עבר שלבים אלו. בשבת הבאה יחגוג זקן שחקני הלאומית 36 חורפים. על פרישה אינו חושב. יבנה מצידה, גם כן. עובדה –את מתחרהו היחיד בין הקורות (פרדי לסנר) העבירה לשמשון. ה„ישיש" הזה צריך להשאיר את יבנה בלאומית. עושה זאת, בינתיים בהצלחה. בשבת ראיתי אותו מצטיין מול בית"ר ירושלים (1-1).

כדורים נמוכים

בגילו – הנסיון הוא ידידו הטוב ביותר. מקנה לו אינסטינקטים מפותחים שמחפים על הקשיחות, הנמצאת בזינוקו ובקפיצתו. בתנועות קצרות מגלה גמישות, אבל בארוכות – די מסורבל. מהירותו לוקה בחסר. הפתרון, כאמור, הוא האינסטינקט המפותח שלו ואומץ ליבו („מתאבד"). כששירזי פרץ משמאל (דקה 66) מול הגנה רעועה ומסר חזק לרוחב, לא היסס, „מרח" עצמו קדימה והקדים את אוחנה. רו־אה משחק וחוזה את המהלכים הבאים. כשא־לו מבשרים סכנה, לא חושש להגיב מיד. אורי מלמיליאן סובב כדור (62) מעל ההגנה, שחיפשה „נבדל" ונכש־לה. לוי הקדים במאמץ את אוחנה, כ־20 מטר משערו, למרות נחיתותו במהירות. גם בשערו של אוחנה (84) הגיב נכון, אבל את החור בהגנה, אוחנה יודע לנצל גם מול שוער שיוצא נוא־שות קדימה. נמנע מהי־מורים וכמעט לא עושה שטויות. שוקל כל תנו־עה. הוא „ימני", כלומר אוהב כדורים שנבעטים לימינו. מעדיף תמיד להזיז עצמו לקו הבעי־טה, כדי לקלוט כדור בלא לזנק. לכן הוא אוב־ייקט „יבש" מבחינת הצלמים.

כדורי גובה

קומתו – 1.73 מטר ולגבי שוער, זו בעיה חמורה. ג'קי לוי פיתח לעצמו דרכים להתגבר עליה. סומך מאד על נסיונו ומיקומו ברחבה. תיזמון היציאה אל כדורי הגובה הוא קריטי לגביו. ניתורו סביר , אך לא יותר מזה, דבר שאינו מאפשר לו לזנק מעט הצידה (ביציאה לא מחושבת כהלכה), כדי לקטוף כדור מראשי החלוצים. זקוק לשטח נקי, לקליטה בטוחה. קל לו יותר כשהכדור מוגבה ממרכז המגרש, או מכנפותיו האחוריות. אז יש לו זמן לכוון עצמו, לראות את מצב החלוצים והכיסוי שלהם. ניגש לכדור בביטחה וכמעט לא משמיטו.
בעייתו היא בהגבהות מהאגפים (גם מקרנות), כשרחבתו מוצפת בשחקנים ושטח התימרון בה מצומצם. רק בליית ברירה ינסה לקטוף כדור מראש חלוץ. ניסה זאת פעם אחת, מול אלי אוחנה, בעל הניתור החזק, והפסיד. אח"כ זימזמו כמה כדורים נוספים מעל רחבתו. אליהם כבר לא יצא. בלמיו, אלקבץ וסלומון, מודעים למצב. בכל הגבהות רוחב הם עטים על הכדור, כך שלג'קי אין הרבה „יסורי מצפון" כשהוא עוזבם.

קשר עם הגנתו

יש לו קשר טוב מאוד עם מגיניו. ראובן אלקבץ, הבלם האחורי, הוא תחנה סופית מצויינת עבורו. לאלקבץ שקט נפשי ובטחון עצום בכל פעולותיו. ג'קי סומך עליו במאת האחוזים. כשאלקבץ בסביבה, לוי לא יוצא אף פעם לאחד־על־אחד עם חלוץ יריב וגם לא לכדורי־הפקר ברחבה. אשר סלומון הוא המנקה האוירי שלו. הוא בודק את מקומו בכל הגבהה ורק אז מחליט כיצד יגיב. פחות „כימיה" יש לו עם המגינים הלוחמים, דוד בוארון ואבי פרץ – שמבחינתו הם פחות „בטוחים". גם את כדורי השוער מעדיף להגיש לבלמיו (במיוחד אלקבץ). בניגוד לרוב הקבוצות, לא מתעקש ששני המגינים „יתפסו קורות" בעת בעיטות־קרן. הם עוזרים לו בסילוק החלוצים שלוחצים עליו ומפריעים לו. מעדיף מרחב תימרון ברחבת ה־5 על עזרה בתוך שערו.

...ות אופי

שקט ומרגיע. במיוחד את הצעירים בקבוצתו. נוסך בטחון רב. איכפתניק אמיתי. בסיום המשחק עם בית"ר ירושלים שמעתי חבר הנהלה שאמר: „מסכן ג'קי לוי. את כל הלב הוא נותן, ובסוף בא איזה מגן ועושה לו חור כזה". מכבי יבנה היא קבוצה עם „גאוות יחידה", שם חשוב הלב, ודאי שיותר מגיל.

ג'קי לוי – הערכה כללית
(על פי המשחק עם בית"ר)

כדורי גובה	6
כדורים שטוחים	8
יציאה אחד על אחד	8
תיפקוד בעת קרנות	6
בעיטת שער	8
מיקום ברחבה	9
ארגון ההגנה	8
גמישות	7
אומץ	8
נסיון	9

...ין

...הראשון ליכולתו של שוער הוא המאזן הסטטיסטי, ב־22 משחקים, ספג 23 שערים (יחד עם ...נר, לפני שזה עזב). מאזן ספיגה טוב מרוב הקבוצות, ודאי שמכל יריבות התחתית. ג'קי לוי תורם ליבנה את כל נסיונו במאבק המונוטוני שלה על הישרדות בלאומית. ההסטוריה שלו „חסות תקדים". 22 שנים הוא במכבי יבנה, הוליך אותה מליגה ג' ללאומית. במצב זה אמורה ההנהלה לפחד ולחפש שוער ב„רמה לאומית". ביבנה מצאו שיין עתיק, הוא גם טעים. או כלשון הפתגם: „בזיקנתו היתה לו עדנה".

זירה חופשית

שופטי כדורגל, תקשורת. יחסים.

ג'וליו קאמפאנאטי*

בכמה מדינות מתנהל מכבר ויכוח על היחסים שצריכים לשרור בין שופטי הכדורגל והתקשורת. אין ספק כי זה נושא שנוי במחלוקת. אפילו בין העתונאים אין הסכמה מלאה בנושא זה ונשמעות דעות שונות. מאחר שמדובר בעניין מאד רגיש, ראוי תחילה להתייחס להיסטוריה הארוכה של הכדורגל ולהשוותה עם התפתחותה של ממלכת העתונות.

ההיסטוריונים של הכדורגל דבקים בגירסה כי מקורו של המשחק ברומי העתיקה, שם קראו לו „ארפאסטום". יש יסוד סביר להניח כי הובא לבריטניה בשנת 55 לפנ"הס בידי חיילי יוליוס קיסר (שבעצמם היו שחקנים ולהבים) ועד מהרה זכה לתפוצה גדולה בין הבריטים. המשחקים התנהלו באותם ימים ללא שופטים או קוונים, היו מאופקים, ועבירות שעוררו אי־הסכמה, היו פותרים בדיון לגופו של עניין בידי שני הקפטנים. מנגד –הוליד מצב זה, לא אחת, סידרה של שערוריות. מכאן ועד לאלימות ועד למינויו של „שופט נייטראלי" היתה הדרך קצרה.

אין לנו כיום מושג מדויק עד כמה היה המינוי הזה יעיל ועד כמה היו השופטים הראשונים הללו בבחינת אוטוריטה מקובלת על השחקנים. המסמכים הכתובים היחידים הנמצאים מאותה תקופה – הם מה שיוליוס קיסר עצמו כתב, כאשר שימש „כתב מיוחד בשליחות עצמו". בחיבורו „גאליה היפה" (De Bello Gallico), יש כמה איזכורים לאותו משחק, „ארפאסטום", אך אין בהם ציון כלשהו לקיומם של שופטים.

מי שאינו ער למקור העתיק הזה של המשחק, חושב כי מוצאו של הכדורגל באנגליה של המאה ה־19. מאז עבר המשחק סידרה ארוכה של שינויים, בעיקר בתחומים הטכניים של חוקיו, נעשה פופולארי מאוד בין הבריטים ואז גם קיבל את השם „כדורגל". אלא שהעתונות של אותה תקופה התעלמה ממנו לחלוטין – ורק עם תחילת המאה הנוכחית מצא בו עניין גובר והולך. בדיווחים הראשונים לא נמצא איזכור כלשהו לקיומו של השופט. עם עליית מספרם של העתונים, הופעת המגזינים המתמחים בספורט -- הותרחב בהתמדה הדיווח על הנעשה בכדורגל. עד לשנות ה־50 התמקד הדיווח במשחקים עצמם, והסתפק בתיאור אירועים או בפירוט לוח הזמנים שלהם במהלך המשחק. לעתים רחוקות היתה התייחסות לשופט ולהחלטותיו. השינוי בגישת העתונאים, השמים כיום דגש רב יותר על ביקורת מאשר על דיווח עובדתי יבש, חל כתוצאה מהתחרות עם הטלוויזיה. כתוצאה מהתפתחות זאת, התעוררו הבעיות הנוגעות ליחסים בין התקשורת לשופטי הכדורגל. הסיבה: העתונאים נטלו לעצמם יוזמה רבה יותר מבעבר, כדי לבקר. לדעתם יש כיום לשופט חלק פעיל יותר במשחק וראוי איפוא להתייחס אליו וגם לבקר את מעשיו.

אינני חולק על כך שזכותה של העתונות לבקר שופטים. אך אני חש שחובה לשים לב לנקודות שאותן אמנה להלן:

★ לעתונאים אין תמיד יידע עדכני בחוקי המשחק;

★ לעתונאים בתא העתונות יש זווית־ראייה שונה, לעתים אף בלתי מדוייקת, לעומת השופט הנמצא במגרש.;

★ בבואם להביע דעתם, אסור לעתונאים לשכוח שעל השופטים מוטל תפקיד בתנאים קשים של תנועה בלתי פוסקת, כאשר אירועים שנויים במחלוקת מתרחשים בפינות שונות של השדה;

★ אל להם, לעתונאים המבקרים שופטים, לשים עצמם בדיווחיהם במעמד של דיינים ופוסקי־הלכה, מאחר שהנסיון הראהי כי זה רק מעורר בעיות וצרות, מתסיס את קהל חובבי הכדורגל ונושא עמו השפעה שלילית על שופטי כדורגל המבוקרים;

★ אל לעתונאים להפיץ סיפורי רכילות כדי ליצור אווירה של חשדנות, שאיננה הוגנת ואף מסוכנת לשופטים.

מנגד – על השופטים לקבל בשקט ובהבנה דברי ביקורת עניינית, כאשר היא באה לידי ביטוי בלשון מתאימה, סבירה ונינוחה ואיננה חד צדדית ומשוחדת. ביקורת כזאת היא לעתים קרובות יעילה ועשוייה לעודד שופטים להכין עצמם, טכנית ופיסית, כדי להגיע לשלמות ולהימנע משגיאות.

במקרים כאלה הביקורת חשובה יותר משבחים. עתונאים המשבחים שופט ובונים אותו למעלת אישיות -- עושים לו שירות דב, שכן שופט בכדורגל, בדומה לשופט על כס־המשפט, אסור לו שילבש צורה של כוכב, „כוכב־שיפוט" – ואז יאבדו לו ... מידות חיוניות לשופט כדי לתפקד כהלכה: מידת הבושה ומידת האיפוק והיכולת לעמוד בלחץ.

כאשר מדברים על היחסים בין השופטים לתקשורת ההמונית, אנו מתכוונים בעיקר לקשרים הישירים שביניהם. מאחר שאני סבור כי יש להתייחס לשופט כדורגל כמו לשופט בבית־משפט – נראה לי כי אין לקבל מצב שעתונאים מסויימים יוכלו לדלות הסבר משופט על החלטה מסויימת שקיבל במהלך משחק, ומנגד ... לשופט איזה דיווח בדעתם לפרסם. יש לזכור כי השופט הוא סמכות־על במשחק ולא כוכב עליון. אל לו להעניק ראיונות ואל לו להתווכח עם העתונות. אל לו למסור מיידע חדשותי, או להעביר שמועות ... אחד על חשבון אחרים (כלומר ליצור תחרות ביניהם). אל לו לקיים קשרים אישיים עם התקשורת על בסיס של מסירת מיידע רגיש, „סודי" – בתמורה לשבחים שהתקשורת תפרסם על שיפוטו, אפילו כאשר אינו זכאי לשבחים כאלה.

אם כל זה נכון –ואני מאמין בכך – אז עלינו לקוות שהעתונות תגלה הבנה גדולה ככל האפשר, בקשריה עם השופטים ותבין את תפקידם הרגיש והקשה שקיבלו על עצמם. באותה מידה, עלינו לקוות שהשופטים יהיו ערים במידה רבה יותר לדרך שבה יכולה העתונות לעזור למשחק ולהם במילוי תפקידם, כמבקרת עניינית.

בעבר, בימי משחק ה„ארפאסטום" הרומי, לא היו עתונים ושופטים. אבל כיום, אלפיים שנה מאז, אנו יודעים כבר כי הכדורגל אינו יכול להתקיים בלעדי שניהם: התקשורת והשופטים כאחד. זו הסיבה מדוע יש לחזק את הקשרים ביניהם ולשפרם ברוח של הבנה וכבוד הדדי. על השופטים להבין עד כמה קשה לכתוב ביקורת על משחק, ועל העתונאים להבין עד כמה קשה יותר לשפוט ביעילות.

* מחבר המאמר שהופיע ב„פיפ"א מגזין" הוא איטלקי בן 61, חבר ועדות השיפוט של פיפ"א ואופ"א. שופט בין־לאומי מ־1957 עד 1966. ב־1977 הוענק לו אות כבוד מיוחד.

טיולי פסח ואביב לחו"ל

יציאות מובטחות לכל הטיולים:

מועדון מטיילי מעריב

● 9 או 10 ימים של תיאטרון בלונדון. היציאה: 20.4; 25.4.
● 15 יום בספרד ופורטוגל. היציאה: 21.4.
● 11 יום בקניה. היציאה: 17.4.
● 16 יום ביוון. היציאה: 14.4.
● 8 ימים בתורכיה. היציאה: 21.4; 25.4.
● 18 יום בתורכיה. היציאה: 25.4.
● 15 יום באוסטריה והונגריה. היציאה: 17.4.

פרטים נוספים:
„מועדון מטיילי מעריב",
מערכת „מעריב",
רח' קרליבך 2, ת"א,
טל. 03-439207.

החיים זה סינמה

משה דדש מאמין בזה. הוא אוהב להיות כוכבים. עד כה כיכב במשרדו הירושלמי האמפרי בוגארט. נכון לעכשיו– תפס קלארק גייבל את מקומו. משוחח חופשי חופשי על כל נושא שבעולם, אבל שום דבר לא חשוב יותר מבית"ר ירושלים. עוד מעט יפנה את מקומו לאיש של רובי ריבלין. כשחיפשו לפני שלוש שנים מישהו שיוציא את בית"ר מהבוץ – רובי סירב. על יחסים אישיים עם אורי מלמיליאן, אלי אוחנה ואחרים. „אמרו לי ששירזי הוא לא פושע מי־יודע־מה"

אבי מור

דדש. מי שנפגע – זה המשפחה. יום ששי־שבת הוא בחוץ, עם הקבוצה.

מחדר מרווח, באחת הקומות של קולנוע „אדיסון" בירושלים, מנווט משה דדש את האימפריה שלו. במונחים של קולנוע אפשר לקרוא לזה האימפריה מכה שנית.

תמונה ראשונה: דדש במיקטורן קורדורי כחול, סיגר נצחי בפה. תמונה שניה: תצלומים של רודולף ואלנטינו וקלארק גייבל תלויים לצד אלו של אורי מלמיליאן, אודי אשש, אלי אוחנה ואחרים. במרכז – תמונה גדולה של חנן אזולאי, מניף את הגביע. כל פעם שהעיינים של דדש מונחות על התמונה הזאת הוא מחייך – ואפשר להבין אותו.

משה דדש הוא דמות מוכרת בירושלים, מאז שנים לא מעטות. בשלוש האחרונות, הוא מוכר בכל הארץ, בזכות היותו יו"ר קבוצת הכדורגל של בית"ר ירושלים. החיים שלו מתחלקים לשתי אהבות ברורות: הקולנוע והכדורגל. כקולנוען הוא קאליבר־מאגנום: שישה בתי קולנוע בעיר הקודש. דדש הוא „קינומן", חולה קולנוע. בכתבה של טל בשן מלפני כשנה, נפרסה היריעה של דדש חולה הצלולויד. כילד, תמיד היה קרוב למכונת ההסרטה: היה מוכן להדביק פלאקטים בקולנוע, תמורת אחר חינם. כשנתנו לו לעבור בקולנוע, ריחף בהנאה.

דדש, כך אומרים מקורביו, לא שוכח את אלו שעזרו לו בדרך. חלק מאלו שנתנו לו צ'אנס ראשון בבתי הקולנוע, מועסקים כיום על ידו. גם את החברים משכונת הבוכרים, לא שכח. הזכרון הזה הביא אותו לבית"ר ירושלים. הוא גדל עם חלק גדול משחקניה.

היום, דדש סוגר שלוש שנים בניהול הקבוצה. בסוף העונה, יצטרך לפנות את מקומו לטובת מינוי פוליטי שיביא איתו רובי ריבלין – הנסיך החדש של סניף „חרות" בירושלים. דדש נשמע קצת עייף מהתפקיד. אולי אפילו קצת שבע. אבל שיהיה ברור: הוא היה מוכן להמשיך, אבל כמצב שנוצר, לא יאחז בקרנות המזבח. אף כי המינוי הפוליטי לא חכי־מתאים לו. „קראו לי ב־82' כשהקבוצה היתה עם רגל אחת בארצית. מועמדת הכי בטוחה לירידה. הציעו את התפקיד גם לריבלין ואחרים, אבל אף אחד לא רצה לבוא. פחדו שהכשלון יחשב לחובתם. כשבאתי לקבוצה, ראיתי שלשחקנים אין מוטיוואציה, עקב הניהול הכושל. לא היה אמון בהנהלה. השחקנים עמדו על כך שאני אהיה הפאטרון של הקבוצה. לי לא היה מה להפסיד. כבר אז ביססתי לי את העסקים בצורה מוצלחת ויכולתי להתפנות לקבוצה. היום אני גם צד בסכסוך של ריבלין – מצא, למרות שלי אינשום שאיפה פוליטית. מצא הביא אותי לקבוצה. עכשיו ריבלין מחפש להביא מישהו שייצג את עמדת הכוח שלו. לי אין ראש לדברים כאלו. אותי מעניינת רק בית"ר".

היריה הראשונה בשליפת האקדחים בירושלים, כבר נורתה. ריבלין האשים את ההנהלה בהריסת התשתית הכלכלית של הקבוצה. דדש נשמע מאופק, גם כשהוא רוגז. אוסף המילים שלו, מתביית על ריבלין וזה מה שיוצא: „מרגיז אותי שעכשיו ריבלין נזכר בבעיות של בית"ר. אם היו בעיות קשות, למה הוא לא התעורר עד עכשיו ואם הוא לא התעניין, אז זה עוד יותר חמור". בית"ר היא קבוצה שאף פעם לא עמדה בזכות ותמיד סחבה חובות. גם כשאני נכנסתי לתפקיד, הייתי צריך להחזיר חובות על חשבון דירות למזרחי ומלמיליאן. ריבלין כבר שכח, שהוא השאיר קבוצה שירדה אחר־כך לארצית. יש לי הרגשה מאד ברורה, שכל ההצהרות שלו על מכירת כוכבים ומשבר כלכלי, באות עקב צרכים פוליטיים. אבל שידע שהוא גורם דמורליזציה בקבוצה".

מדוע התקררו היחסים עם אורי

בכתבה של טל בשן מתואר הרומן הלוהט בין אורי מלמיליאן לדדש. „דדש רואה בשחקן קודם כל את האדם ואחר כך בא כל השאר", מצוטט מלמיליאן, מלפני כשנה.

אבל היום, היחסים התקררו מעט – לאו דווקא בגלל הרוח החורפית הנושבת בירושלים. דדש קצת כואב על המשברון עם אורי. קודם הוא מוריד קצת אפר מהסיגר שלו. „לאורי יש היום חברה קבועה ולכן הוא מבלה איתה זמן רב וזה בא על חשבון הזמן שהיינו יחד בעבר. חוץ מזה, אין שום סיבה אחרת להתקררות היחסים בינינו."

כשאני מזכיר לו את הקצר המפורסם של קשטן־מלמיליאן, נלחץ דש מעט לכורסא. „ניסיתי לשכנע את קשטן שלא יעשה את זה, אבל ברגע שהוא היה החלטי – עמדתי לצידו, כי הוא המאמן ולו הזכות המקצועית להחליט. אני יודע שעם אורי אסור להתעסק, אבל אני חשבתי מה טוב לקבוצה ולא מה יחשבו עיתונאים ואוהדים."

היום, כידוע, דדש לוקח את אלי אוחנה למשחקים ב„מרצדס" הכחולה והמצוחצחת שלו. שחקנים אחרים הביעו תרעומת, טענו לאפליה. דדש מכיר את הסיפור היטב. „בסך־הכל אני חוסך לקבוצה מונית נוספת...במקום שאלי ועוד שחקן יישבו במונית, אני מבזבז מהכסף שלי ולוקח את אלי עם עוד שחקן או שניים. כמובן שאותם לא מזכירים, כי רוצים לטפס על אלי. יש לי יחס מיוחד לאלי ואני מודה בכך בפה מלא. הקשר בינינו עוד מהתקופה שהוא שיחק בנוער. אבל זה לא בא על חשבון הכדורגל, אלא מחוץ למגרש – ושם מותר לי לעשות מה שאני רוצה. אלי אינו זוכה לאפלייה לטובה בזכותי. אנשים לא יודעים, אבל דווקא לו, חייבת הקבוצה הכי הרבה כספים. בכלל, העיתונות עכשיו מנסה לטפס עליו, אחרי שהיללה ושיבחה אותו. שיהיה ברור לכולם: אלי לא מאחר לאימונים ועושה הכל טיפ־טופ מהבחינה מקצועית".

דדש רגוע לכל אורך השיחה. הטון המונוטוני שלו יכול לפעמים ליצור אשלייה של שעמום. יש כמה נקודות שדדש מבקש להדגיש במיוחד. לסגור חשבון אחת ולתמיד. כואב לו, למשל, שעיתונאים מסויימים פוגעים בו בלי סיבה. ביקורת – כן; יריה אוטומטית ללא הכתנה – זה לא. וזה פוגע בו. הוא מודה בכך, למרות שכלפי חוץ, יש לך הרגשה שהוא עטוף שיריון המונע הסתננות.

כותרות אנטי במקומונים

אחד הנושאים הבוערים הזורמים בו – עיתונות הספורט הלוקאלית בירושלים. יש לדדש הרגשה, שמנסים להתנכל לקבוצה, בכל מחיר: „במקום לעזור לה ולעודד אוהדים לבוא למשחקים, הם יוצאים בכותרות־אנטי. יש עיתונאים שעולים על אוחנה ורומסים אותו, סתם. למה הם עושים את זה ? בגלל שהם רצו להיות חלק מעיסקת המכירה שלו לחו"ל וכשראו שהם לא מצליחים, החליטו להפנות לו את הגב. אבל אלי הוא שחקן שיוכיח את עצמו וכבר עשה את זה נגד אנגליה".

בסוף העונה, יתלה דדש לייבוש את דפי הניהול. לא ברור לכמה זמן. הקולנוע שוב יקבל את מלוא תשומת הלב. בינתיים הוא עושה לעצמו, לנו ולאוהדים סיכום פעילות:

„בשלוש השנים שלי, בית"ר היתה לקבוצה הכי אטרקטיבית, חוץ ממכבי חיפה. זה לזכותי ולזכות ההנהלה. פעמיים היינו סגני־אלופים, זכינו בגביע המדינה, מה עוד רוצים מקבוצה שאין לה מגרש לשמוז. שידעו כולם: המגרש הזה הוא הגורם למצב הכלכלי של בית"ר ולא יעזור שום דבר. כל עוד ישחקו במקום גרוע ומסוכן שכזה, הקבוצה לא תתאושש, כלכלית. אוהדים רבים לא באים ואם באים – אין מספיק מקום לכולם. למרות זאת, גם השנה אנחנו רצים קדימה. זה מוכיח שאנחנו קבוצה עם אופי. האוהדים התרגלו רק לטוב ופחות מאליפות זה כבר נחשב להם כשלון".

המשפחה הכי נפגעת מכל זה

לדדש יש הרגשה שלא כולם מבינים את התרומה שלו. לא מדובר רק בכסף, שהוא מפזר במסעדות, בנסיעות, בטיפולים. מדובר בגורם הזמן, בשיחות עם שחקנים, בריצות כדי לפתור להם בעיות. המשפחה שלו נדחקת לקרן זוית. שישי־שבת הוא בחוץ. עם הקבוצה. הוא מתבונן בתמונות של הילדות, ואז מוציא מפיו משפט כמו: „המשפחה הכי נפגעת מהעיסוק הזה. היא לא מקבלת מספיק."

ולמרות כל זאת, עדיין יש אוהדי בית"ר שמצטופפים מאחורי הגדר, יורקים, מקללים ומאיימים. דדש מכיר את האוהדים הללו. „הם לא משלמים בכניסה. לא תורמים גרוש לאגודה – ובסוף מקללים. סתם אספסוף! לעומתם, יש את הקהל הטוב של בית"ר, שנאלץ להישאר בבית בגלל המיתקן ובגלל אותם אוהדים. איפה כל האוהדים הללו כשצריך אותם? למה, כשבית"ר נמצאת במצב כלכלי קשה, אין אף אוהד שתורם לירה אחת. בזמנו, עשיתי סרט שכל ההכנסות יוקדשו לבית"ר – ובתמורה כל צופה יקבל כרטיס לשבת. שלחתי את השחקנים למכור את הכרטיסים. אתה יודע איך הם חזרו? – איזו בושה..."

אחד הרגעים הכי גדולים בכהונה שלו – כשחנן אזולאי הניף את הגביע, לאחר הנצחון על מכבי חיפה, בשנה שעברה. אבל לצד אלו היו גם רגעי משבר שכמעט והביאו את דדש לשבור את הכלים. הרגע הצורב ביותר היה ההפסד להפועל תל־אביב, בימק"א, לפני שנתיים – כשבית"ר כמעט „לקחה" אליפות. רגע קשה אחר: הכתבה „דדשיזם וקשטניזם". דדש מכווץ את השפתיים חזק כדי שלא להישמע חריף ובוטה במיוחד, כאשר הוא מדבר על כך – אבל נשמע כועס. הו־הו, ועוד איך כועס!

גם פרשת שלמה שירזי לא הוסיפה לקבוצה ולדדש הרבה בריאות. גם כך הוא סובל מלחץ דם גבוה והרופאים המליצו, מזמן, שיעזוב את המתח המתלווה לכדור העגול וינוח מול סרטי הקולנוע המרגיעים. דדש חשב שאת שירזי אסור לזרוק. „היו שתי אפשרויות: או להעיף אותו או להשאיר. אני חושב שזה שהישארנו אותו, הועיל לו מאד. אחרת, היה נגרם אסון גדול יותר. חוץ מזה – דיברתי עם המשטרה ושם אמרו לי שהוא לא פושע מי־יודע־מה..."

מתי שיש לו כמה שעות פנויות, אוהב דדש לצפות בסרטים, כמובן. חוץ מזה משחק סקווש ואוהב לטוס לראות עולם. סיפור עלייתו של דדש, מילד המתדפק על קופות הקולנוע ועד ל„אימפריה", מזכיר קצת את סינדרלה. יוסי הצלם נכנס לחדר. דדש כבר רגיל להצטלם מתחת להאמפרי בוגארט. הפעם הוא רוצה לתפוס פוזה מתחת לקלארק גייבל, מ„חלף עם הרוח". הוא מקווה שהסוף שלו יישמע קצת אחרת... ■

هكذا من الأصل

ילד טוב אמריקה

תלמה אדמון

כל שבוע, אחרי המשחק, מייק לארגי מטלפן הביתה לרד-באנק, ניו-ג'רסי. אמא שלו מרימה שם את השפופרת ושואלת: „ניצחת?" ככה הוא גדל. ילד טוב אמריקה, שנולד לנצח. לפני שלוש שנים לקח על עצמו להביס את מכבי ת"א. על פי אמות המידה של החינוך שלו, הפרש מביש של 44 נקודות הוא זריקת אדרנלין. הוא אוסף את 203 הסנטימטרים המנומשים שלו מן הפארקט ויוצא לנסות שוב.

התנועה שלו על המגרש היא תמונת אופיו. היציבות, המכשירה אותו להיות שחקן אול-אראונד יחיד מסוגו בארץ, היא העושה אותו קפטן איכותי לקבוצה של כבשים תועות בדמות הפועל ת"א היום. גם כשהוא רץ, הוא יציב. רגליו כמעט שאינן עוזבות את הריצפה. אם אינו מהיר וקל ניתור, גם אינו פזיז. בפישוק הקל שבו הוא מקבע עצמו על קו העונשין יש כוח ושיקול דעת. כשבאה הקליעה, היא חזקה ומחושבת. „כשבאתי הנה הציבו לי מטרה: תנצח את מכבי. אני, כמו אתלט במרוץ משוכות, לא רואה את המשוכות, לא סופר את המטרים. אני רואה רק את המטרה. לא מזיז את העיניים ממנה." אם שחקן אחד יכול היה לנצח את האלופה הניצחית, מייק לארגי היה זה ששובר את המיתוס. אבל הוא נחת בהפועל ת"א.

המתח המעניין, שנוצר מצניחתו של ווינר בדמות לארי בירד לעומק זוועותיה של הקבוצה הלוזרית, לא מעסיק את לארגי. המומחים הנדים ל„מסכן" שנפל למקום הלא נכון, לא מתמצאים בסוג הדלק שמריץ את המנוע הזה. קושי מלהיב אותו. מייקל פאטריק לארגי נרשם לקולג' קטן, שאינו נמנה עם האייווי ליג, מפני שרק שם יכול היה לשחק פוטבול וכדורסל בעת ובעונה אחת. אחרי שוויתר על הארוואדר, ייל, דארטמות (הוא התקבל לכולם), הלך לאופסלה, מפני ששם התירו לו עיסוק בשני ענפי ספורט בתנאי שישמור על רמת ציוניו. הוא עמד במשימה, גם בחודשי הסתיו, שבהם חפפו עונות התחרות בשני הענפים. אחרי יום לימודים היה מתאמן ארבע שעות על מגרש הפוטבול. אחר-כך רץ להחליץ מן הקסדה ומרפדיות הכתפיים בדרך למגרש הכדורסל. „בערב הייתי גמור, אבל הייתי יושב כל הלילה ולומד".

מהבית הם שולחים לו עכשיו תמונות פולארויד.

[illegible]

יושבים מסביב לבריכה, הדשא רטוב מהתזות קונדסיות, ועל התמונה, סמוך לפה של אחיו הצעיר, מודבקות מלים: „אתה כל-כך חסר כאן". הוא גוזר בשבילם תמונות שלו מהעיתונים. באופן הזה הוא ממשיך לשבת איתם מסביב לשולחן ארוחת חג המולד. רק בריסיו הלבקניים של הג'ינג'י הענק הזה עם ידי הוויקינג, ניגלה הרוך הילדותי. הוא זקוק לחיבוק הבטוח של משפחתו. לאוואן מרסר, שליווה את לארגי מבריסל ללוד ביולי '83, פגש בחור מבוהל ומלא חששות.

אבל הוא מסוגל לקבל החלטה הנוגדת את תפיסת הסביבה שלו. כשהחליט ללכת רק על כדורסל, הוא נחשב לבועט גרמה לאומית בנבחרת הפוטבול של אופסלה. „כדורסל זה כיף. זה כיף טהור. כשאני נהנה ממשהו, אני עושה את זה הרבה יותר, אני מתאמץ. אחרי ההחלטה נכנסתי לתקופה מאושרת של שמונה שעות כדורסל ביום. בחופשות, כשהיינו בפלורידה, הייתי משחד את אחד הילדים הקטנים של החברים שלנו, שיבוא לזרוק לי כדורים, בלילה, על המגרש הריק מתחת לכוכבים. אח-[illegible] הייתי לוקח אותו לסרט. הייתי מאושר, זה ה[illegible] גן-עדן."

כולם היו נגר. אבא (סוכן למוצרי אלקטרוניקה), אמא (אחות ועובדת סוציאלית), שני האחים וה[illegible] האחיות, החברים בבית הספר, המורים. אפילו מ[illegible] הכדורסל לא הפר שתיקה נייטראלית. „אני [illegible] כמה שאני עושה. זאת דרכי. ביקשתי מכולם ש[illegible] תעצרו אותי. אחרי שנתיים, כשנכנסתי להיכ[illegible] של האן.בי.איי, כיבדו אותי על כל מה שעשיתי." באותם ימים היה לו מודל. דייב קאוונס מהבוסטון סלטיקס. אדום שיער כמוהו, לוחם [illegible] חכם-כדורסל.

אז עכשיו, במקרה, המשימה שלו היא לשנות [illegible] תבנית המפסידנית, שבתוכה צמחה הפועל. [illegible] אפשר לשנות את הפועל בעונה אחת. ארבעים ש[illegible] הם התרגלו לחשוב באופן מסויים, אבל הכל אפש[illegible]. לפעמים אני מרגיש שצריך רק להושיט יד ולקח[illegible]." יום לפני המשחק השלישי נגד מכבי, השחקנים [illegible] במצב רוח מבודח ואופטימי באימון בידאליה. אפופים בניחוח המעורר של משתת העיסוי, הגש[illegible] צוחקים מחדר ההלבשה. מייק אמר: „אין שם סי[illegible] שלא ננצח". הוא חצה את המגרש לעבר הש[illegible] הצפוני, כשאלי אפרתי, חבר הנהלת הפועל, אמר לו: „אני לא מאמין שהם ינצחו". עם דברים כאל[illegible] לארגי צריך להתמודד.

תספורת ב־1000 דולאר...

כשלארגי הגיע, הוא נתן להם צ'אנס. „ב[illegible] הראשון לא ידעתי למה לצפות. אני לא בן-אד[illegible] שממהר לחרוץ דיעה ממפגש ראשון. רק אחרי כמ[illegible] חודשים הכנתי את דרך החשיבה של ההנהלה. א[illegible] השחקנים אהבתי. אני חושב שלעמוס פרישמן, לשמוליק זיסמן, לעופר פליישר, יש הגנ[illegible] קומון-סנס."

אבל גם אחרי חצי שנה, ההנהלה לא הבינה [illegible] זה לארגי. בתחילת פברואר '84, זוכרים אוהדי הפועל, שכבר ניתלו בו כבמושיע, הוא קם ונס[illegible]. הסברי ההנהלה לעיתונות היו מעורפלים. העם ח[illegible] עוד אמריקני שרק הכסף חשוב לו. „אבל לא נסעתי בגללי. נסעתי בגלל מישהו אחר," מסביר לארגי היום. „הפועל התחייבו לסוכן שלי בלחיצת י[illegible] שהוא מקבל 2000 דולאר עשרה ימים אחרי שאני נוחת כאן. בראשון לפברואר אמרתי לרוזין, ש[illegible] למחרת הסוכן שלי לא מקבל את הכסף, אני עולה על המטוס לניו-יורק. לא התייחסו ברצינות למלים שלי. אבל מלה שלי היא מלה. אני אדם של כבוד. התחייבתי לסוכן שלי שהוא מקבל את הכסף, גם א[illegible] לא חתמתי על נייר. למחרת הוצאתי את כל הכס[illegible] מהבנק, שילמתי את החוב במלון רמת-אביב ועל[illegible] על מטוס."

לארגי הספיק להסתפר, כשאוהד של הפוע[illegible] פרע את החוב לסוכן. הוא חזר כעבור ימ[illegible] „התספורת עלתה לי 1000 דולאר", הוא משח[illegible] בסיפור היום. הסכום הזה שילם גם את חשי[illegible] להנהלת הפועל, שם כבר יודעים. משא ומתן [illegible] שכר עם לארגי, נחתך בפגישה אחת. קצר ולענ[illegible] לארגי הוא איש עקרונות. יש הנהלות שהיו יודע[illegible] לצאת נשכרות מתכונה כזאת של שחקן.

התחושה שיש על מי לסמוך ממיסה אפילו א[illegible] ארל ויליאמס. אם הוא לא מופיע לאימון, רק מ[illegible] יכול להביא אותו. „העיתונות סתם עושה מהומ[illegible] בינינו אופרת סבון," פוטר לארגי את ענ[illegible] הפירסומים על המתח ביניהם. „אם תשאלי את[illegible] עם מי הוא מעדיף לשחק בהפועל, הוא יגיד ל[illegible] אתי." כבעל תארים בפסיכולוגיה ובניהול [illegible] לארגי יודע לתרץ בשביל ויליאמס את ה[illegible] שלו. הרת שלו מלמדת גם סלחנות.

אף אחד לא רץ לקבל את המנהיגות על הפועל תל-אביב. לאוואן מרסר ויתר על הג'וב בשמחה. הוא מעדיף להקדיש זמן למשפחה. לארגי קיבל את התפקיד כחלק מהמשימה האישית שלו. כמו מחנך סבלני, הוא רוצה „להרגיל אותם להאמין בעצמם". גם את ההנהלה. הוא מדבר על הנהלת הפועל, כמו על סבא חביב ואובד דרך. עכשיו הוא מעורב ריגשית. הוא מאלה שמגלים חבריות כמעט כלפי כולם. המעסה של הקבוצה, דגי פלכטר, חושב שהוא החבר הכי טוב שלו. כך חושב גם קובי זלוף מההנהלה. עכשיו מנגנון האתגר-האישי, שפועל אצלו מן הבית, מעורב כבר עם לוקאל-פטריוטיזם הנוגע ל„הפועל", לישראל, למה שהוא מכנה „האנשים כאן".

אתה מדבר כאילו אלוהים הניח על כתפיך עול שעליך לשאת, אני אומרת לו.

מייק, שסב-סבו הגיע לאמריקה מאירלנד, עם כל האמונה והנחישות הקאתולית, מישיר מבט כחול: „ומי אמר לך שאלוהים לא הניח עול על כתפי? אולי אלוהים רוצה שהקבוצה הזאת תפסיק לחשוב כמפסידנית? אלוהים נותן לכל אחד מטרה, אולי הוא נתן לי את המטרה הזאת".

הוא לא צוחק. בכל יום ראשון הוא מבקר בכנסיית סנט. אנטוני ביפו. והוא מתפלל ברגעים שונים במשך היממה. „יש כל מיני צורות של תפילה. לא מוכרחים לקחת ספר תפילה ביד ולהתנדנד. אני יכול לבקש כוח, אמונה, אומץ ברגעים שאני זקוק להם."

בהקשר הזה, בלי להישאל, הוא פורש את סדר העדיפויות שלו: אלוהים במקום הראשון, משפחה במקום השני, כדורסל במקום השלישי.

לכן, אין סיכוי לגייר אותו. „לי יש כבוד לדת שלכם, יותר מאשר לכם. אני לא ארשה שיהפכו מישהו ליהודי בחמש דקות. אני אגן על הדת היהודית מפני תופעה כזאת, כך שאין לכם מה לדאוג." בכלל, כל הנסיונות הישראליים-החפיפיים לגרום לו לסטות מדרכו, נתקלים אצלו בסרוב חייכני. כשהוא מתפרץ אחת לשנה על המגרש, הוא פורק זעם שנמעך הרבה זמן מתחת לנימוסים טובים. הילד המחונך אומר את האמת בפנים, „אני ישיר כמו סכין", אבל הוא לא מעליב.

הוא לא מגלה עייפות במפגש הבלתי פוסק עם הדחפנות הישראלית, שרוצה לשדך אותו לנערה ישראלית. גם מרסר מצטרף לעדת השדכנים. תמצאי לו מישהי, אמר לי בטלפון. במיליה הזה של מוצקי גוף המככבים בכותרות בחברת דוגמניות, לארגי מפריע בעיניים. חוסר הלחיטות שלו בעניין חתיכות ישראליות, גורם לאי-שקט בקהילית הכדורסל. „כשתהיה לי אשה היא תהיה חשובה יותר מכדורסל, אבל היא תאהב כדורסל". מצידו היא יכולה להיות גם יהודיה. היא תצטרך להתחיל איתו, אומרים ידידיו. אבל בערינות, כי הוא ביישן שקט כזה.

בשעה שתיים – חנה בבית

הוא בסדר. כל-כך בסדר. הגון. ישר. לא יודע לשקר, עד כדי חוסר גמישות. „החסרון הבולט שלי זה שאני רואה את הכל בשחור-לבן. רק בשנה האחרונה התחלתי להבחין גם באפור." קורקטי, יושב בדירה בתוכנית למד וקורא ספרים על פילוסופיה של כדורסל („אפילו משפט אחד חדש בספר שלם, עושה את הקריאה לכדאית"), אוכל סטייקים ופירה תפוחי-אדמה עם חברים, שותה קפה אצל אשי במרכז המסחרי בלמר. הוא גדל על שלוש ארוחות ביום, חולצות נקיות מסודרות בערימה רבועה בארון.

הרגלים הקבועים שומרים על שפיותו. הם שהביאו אותו להיקלט כבן-בית במשפחת לוצקי, המתגוררת מרחק כמה רבי-קומות ממנו. „אני יודע שבשעה שתיים חנה בבית. זה מעניק לי יציבות בתוך האווירה הסוערת של ישראל", הוא אומר. בסלון דירתם הוא יושב בפה פעור מעט ומתאמץ להקשיב לעברית. הוא מתגושש עם גיל ורון, שהביאו אותו הביתה לראשונה אחרי פגישה מקרית כאוסישקין (רון משחק בקבוצת הנוער של הפועל), הוא מקניט את מיכל הקטנה. הוא יודע מה זה עושה לה, כשהוא בא לקחת אותה מבית-הספר. לארגי נהנה מן הילדים המקיפים אותו. בהענות שלו להערצה יש חום של קירבה ורצון טוב. הוא מודע להרדיות שביחסים האלה. חוסר ההתנשאות שלו מקטין את קומתו מחוץ למגרש. אחרי כמה פגישות היה לי נוח עם מייק, כמו בחברת המתנדבים שבאו למושב שלי ב־'67. הוא נוסע עם הלוצקים לטיולים משפחתיים ברחבי הארץ, רוחץ כלים אחרי ארוחה שהוא מוזמן אליה, משתתף במסיבת יום-הולדת, מצטרף למסע קניות דיזנגופי עם חנה, מביא הביתה מצרכים ורוחץ את המכונית, כשצביקה בחו"ל. כשהבנים רוצים לברוח קצת מן הבית, הם באים לישון בדירה שלו.

ובינתיים הוא מקבל הצעות משתי קבוצות באיטליה, המתבססות על 80,000 דולאר לשנה. „אם לא אראה שינוי לטובה בהפועל, ואני מתכוון לעליה ברמה, לפחות בחמש, שש דרגות, אני אעזוב. אבל יותר מכל אני רוצה להישאר. ישראל היא הבית שלי. חיוך לי מספיק קשה לעזוב את ניו-ג'רסי. לא הייתי רוצה להתנסות בעזיבה נוספת. אני מקווה שהם למדו השנה איך לנהל קבוצה."

וישנה עוד אפשרות. פיני גרשון, שראה אותו משחק בארה"ב, אימן אותו בתחילת השנה הנוכחית: „מה שחסר עכשיו למכבי ת"א זה מייק לארגי".

לארגי, שעוזב בשקט את החדר כשמדברים בשיבחו, וחוזר כעבור זמן נכון, נדרש לענות על „שאלה שעד הרגע לא חשבתי עליה. יוו..." הוא נושף וצוחק. רמת ההזדהות שלו מכינה אותו לראיון בדירתו, כשהוא לבוש בחולצה אופנתית מתוצרת החברה התומכת בקבוצתו. „אני לא יודע," אומר לארגי, „אני חושב שרק אם מכבי יציעו לי סכום כל כך גבוה, שלא אוכל לסרב, אלך. יש עוד סיבה שבגללה הייתי מסכים לשחק עם מכבי. זה יתן לי הזדמנות להתחרות באירופה כנציג ישראל. אני מוכן לעזוב את הפועל כדי לייצג את ישראל. אני מחפש אתגרים. לשחק במכבי בארץ זה כמו לשחק בארגז חול בגן־הילדים. אם להאבק בארץ, אז הפועל הוא אתגר, שם נדרשים ממני מאמצים. ואולי ניגזר עלי לשחק נגד מכבי עד סוף ימי..." ■

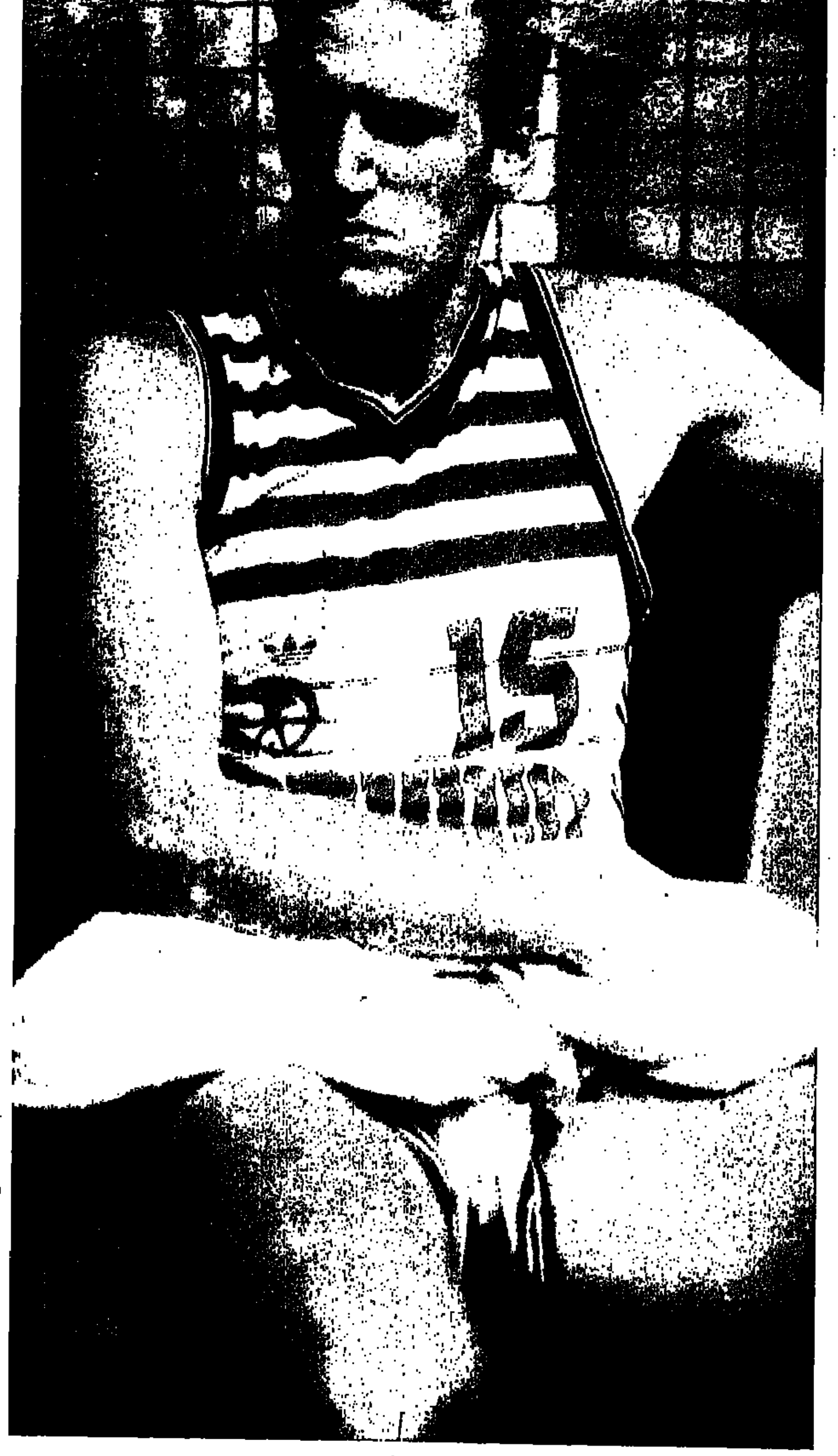

מסודר בחיים. קפה אצל אשי, שלוש ארוחות ביום, חולצות נקיות.

רוזין: רק לו סילבר היה טוב כמוהו

מייק לארגי אומר: „יש יהושע רוזין. אחר-כך באים כל שאר המאמנים." רוזין הביא את לארגי לארץ, כששלחו אותו להביא שחקן שמור שיעזור למרסר מתחת לסל. עבר זמן עד ששככו הטרוניות בנוגע ללבן הלא-זריז שהגיע.

יהושע, איך אתה מתאר את יכולתו של לארגי כשחקן?

– „אפשר למצוא קלעי טוב יותר ממייק, או בונה משחק טוב יותר, או ריבאונדר. אבל אין אף אחד שיודע לעשות הכל טוב כמו מייק. הוא מספר אחד בארץ. רק לו סילבר היה טוב כמוהו. יש לו יותר מקצת בכל דבר. הוא שחקן אול-אראונד הכי טוב שיש לנו. בקבוצה בעלת רמה הוא יכול לשחק גם בחוץ וגם מתחת לסל, גם כקלע וגם כבונה משחק ומוסר."

אתה מוצא בו איזה חיסרון אנושי?

– „לפעמים הוא עיקש. הוא הולך עד הסוף, בבחינת יקוב הדין את ההר. הוא אומר בדיוק מה שהוא מתכוון ולפעמים נכנס עמוק מדי לעניין. ולעתים רחוקות מאד הוא גם לא מאופק. כמו במשחק השני נגד מכבי, לפני שנה. הוא נאבק עם מוטי ארואסטי ושניהם הורחקו, גם מן המשחק השלישי. אבל מכבי בלי ארואסטי זה לא הפועל בלי לארגי ולכן לארגי צריך להיות מאופק יותר."

אם תקבל את אימון הפועל בעונה הבאה, האם תבנה קבוצה סביב לארגי?

– „אם אקבל את הקבוצה אני מקווה מאד שלארגי יהיה שם. אביא את השחקן הנוסף, כמו שתכננתי לפני שעזבתי, ונבנה קבוצה על בסיס חזק ונכון. אני חושב שמייק מתגלה היום להנהלה כמי שאיכפת לו לבנות סביבו קבוצה רצינית."

לארגי מתייעץ איתך?

– „בזמן האחרון אני משתדל לשמור מרחק, מפני שזה לא אתי להתערב בענייני הקבוצה, כשיש מאמן אחר. אבל בעבר היה שואל אותי מה לעשות כדי להשתפר. זה מחמיא לי שהוא מעריך אותי. רוזקא הוא, שחקן איכותי, לא מתנהג כמו הרבה שחקנים אמריקניים שמזלזלים במאמן הישראלי."

משה לרר

התוצאה על ה... למיקי, לדורון ו... אין זמן. הזה ה... מבעוד מועד להכ... האליפות נח... הספורט ביד־אליה... צילום: עדי אבי...

הקבוצה של המדינה

רוח הפרצים שהביאה עמה אליצור נתניה לליגה, גרמה להצטננות קלה למכבי, אך לא ריתקה אותה למיטה. בשפעת הזמנית שפקדה את האלופה טיפלו טובי המומחים. התוצאה: מכבי קמה על הרגליים בדיוק בזמן כדי לקטוף עוד תואר.

אין לייחס חשיבות רבה להצהרות הבומבסטיות שנשמעו מיד עם סיום המשחק על התואר: יוסי הררי אמר ששופטים כאלה – מוטב שיישבו בבית; ניל גילמן איים בפרישה מכדורסל; מוטי ארואסטי זרק סמרטוט לעברו של גילמן; צבי רול מסנגר על שמעון מזרחי ושואל מה גילמן עשה למען המדינה. גילמן: „השקעתי 30 אלף דולר"...; צבי שרף עושה סוף סוף חשבון עם כל העולם ואשתו היפהפיה של ג'מי הול בוכה בוכה.

ברקע – שחקני מכבי גוזרים רשתות והאוהדים מקיפים את האולם. הקבוצה של המדינה באקשן.

כמה דקות אחרי, ב־60 שניות של רגיעה ויישוב הדעת, אפשר לשמוע את הררי אומר לגילמן: „אנחנו את שלנו עשינו". זאב ליבר, מהנהלת אליצור: „זה טוב שנגמר ככה. אליצור עוד לא בשביל אליפות. אם מכבי היתה מפסידה את התואר – היה נגרם לה עוול".

לא פחות מהרצון של מנהלים רבים למחוק פעם את שמה של מכבי מהרשימה הארוכה של 27 אליפויות – 17 מהן ברציפות – מפחידה אותם המחשבה שמא קבוצתם תזכה באליפות. הפחד מן התואר המחייב – עולה אפילו על צרות העין האגודתית וחוסר הפירגון לקבוצה שכל אשמתה בכך שהיא מנצחת ומנצחת ומנצחת...

אין הליגה נקנית אלא ביסורים ומנת היסורים שעברה העונה האלופה – גדולה היתה, ולעתים מביכה.

לא מדובר בגביע אירופה. זה כבר נשכח. גיבורי הערב הם ז'אלגיריס וציבונה, למכבי מצפה גביע אחר, יוקרתי מאוד מבחינתה: גביע המדינה, יום ב', יד־אליהו, „הפועל חולון.

מדובר בליגה ובמאזן של 26-1, ובכל זאת...

עכשיו, אחרי שהעונה כבר הסתיימה, מותר לצעוק חמס בפעם נוספת. החומסים הם אנשי איגוד הכדורסל, המצביעים אוטומטית בעד שלב ה„גמר־סל" במתכונתו הנוכחית. כל הפרסים הכספיים שמעניקים אינם באים לכסות על חוסר ההגיון וההגינות שבשיטה. לנצח ב־44 הפרש, להפסיד בשתיים ובכל זאת משחק שלישי; להגיע לגמר עם יחס משחקים של 25-1, למעוד בגלל מחלה של שחקן ולהפסיד בשל כך תואר – זה יותר מאכזרי.

לחובתה של מכבי ת"א, הבוכה ומנצחת, ולזכותן של שאר הקבוצות – היודעות כי לא חשובה העונה, העיקר ה„גמר־סל" – יש לומר כי כולן היו מודעות לסידרת המשחקים שעליה הוחלט באיגוד. אולי בשל כך מצאה עצמה מכבי, לא פעם, כשגבה אל הקיר. ואת מכבי עם הגב לקיר – כולנו מכירים.

חבל על כל עצה שתושא לאיגוד הכדורסל. שם קוראים אולי עתונים, אך ההחלטות האמיתיות מתקבלות בתק"ם. התנועה הקיבוצית – שלה כ־60% מהקבוצות המסונפות להפועל – היא הקובעת מי יהיה יו"ר האיגוד בעונה הבאה, מתי תתקיים האסיפה הכללית, כמה קבוצות תהיינה בליגה הלאומית ובשאר הליגות, כיצד יתנהל שלב ה„גמר־סל" ועוד.

תרומתה של התנועה הקיבוצית לליגה הלאומית בעונה שחלפה: הפועל גליל־עליון, קבוצה מעורבת של מתוחלי(?) עירוניים בקיבוצי הגליל, קצת אמריקאים ומיעוט קיבוצי. בעונה הקרובה תזכה התנועה לתוספת כוח נכבדה: הפועל גבת, מאבות־מייסדות הליגה שלנו בשנות החמישים, חוזרת לליגה.

שופטים?

ברגע של בדיחות הדעת אמר ניל גילמן – ולא יעזור לאף אחד שום דבר – הוא האיש העושה חדשות, שבכוונתו להחזיר את מכבי 25 שנים לאחור, לא לפני שינסה במשחק השני ובשלישי ילמדם לקח. הוא לא הצליח, כידוע. מכבי נותרה עם הכתר, גילמן עם ההצהרות.

אך מי שכן הצליח להחזיר אותנו הרבה שנים לאחור היו השופטים במשחק על התואר.

אין לי ספק שה"ה רמי פישר ונפתלי עובדיה נימנים על צמרת השופטים שלנו. אינני מצוי בדיוק בדירוג הפנימי של השופטים (ידוע לי רק שאינו מתנהל תמיד על פי המציאות) אך יש לשער כי הצמד הזה מדורג בחמישייה הראשונה של האיגוד.

כעסי יוצא בעיקר על פישר, שופט שבעונה־שתיים האחרונות גילה התקדמות בסולם. הפעם החליק, כנראה, משלב אחד או שניים ונותר תלוי על בלימה.

אין צורך להיות מומחה לשיפוט כדי להבין שצלילים משונים נשמעו ממשרוקיות השופטים. אני יודע שביציע יושבים לפחות 10 אלפים שופטים וכל אחד רואה את המשחק מזווית הראייה שלו. אך להתעלם מהחלטות אלמנטריות, או לחילופין להחליט משהו מנוגד להגיון ולנעשה במגרש – זה כבר יותר מלא בסדר.

הוויכוחים הסוערים, במיוחד סביב השניות האחרונות, נמשכים. את הנעשה אין להשיב. יש וידיאו ויש מוסר השכל.

1959: מלחמת חולון בגביע

היום, ב־1986, נראה הכל טבעי ומובן מאליו. איש אינו מערער על ההחלטה לקיים את גמר הגביע ביד־אליהו, הגם שההיכל נחשב למבצרה של מכבי. אך לא כן היו פני הדברים באביב 1959, כאשר חולון שיחקה בגמר הראשון שלה מול מכבי ת"א.

איגוד הכדורסל לא זכה עדיין לעצמאות (הוקם ב־1968). „ועדת הכדורסל" היתה מסונפת להתאחדות לספורט. האלופה, מכבי ת"א, נתקלה בקשיי מימון לקראת הופעתה השניה בגביע אירופה לאלופות (הראשונה היתה באפריל '58 בבוקרשט) ולא נמצא ברשותה הכסף הדרוש לטיסה לבולגריה, למשחק עם האלופה „אקדמיק" מסופיה.

האירוח היה כיד המסורת הבלקנית הטובה. קיבלנו כמה ימי הסתגלות בסופיה הבירה, נהגו בנו כבאורחים חשובים מאוד. רק השטיח האדום חסר. עשינו חיים משוגעים ב„בלקן הוטל". כסף לא חסר לנו. ידידינו ממכבי יפו ציידו אותנו בכמות בלתי מבוטלת של לאבות בולגריות. ביקרנו בארמונו של יורש העצר האחרון בוריס, סיירנו ברחבה שליד קברו של גיאורגי דימיטרוב, ראש הממשלה שנסע למוסקווה וחזר משם בארון מתים, ועוד חוויות מחוויות הימים ההם ששום דבר לא ישווה להן היום בעידן ה„צ'יק צ'אק" של טיסה ביום רביעי, משחק בחמישי והביתה בשישי.

על רקע הימים הטובים ההם, כשהבלגן בכדורסל הישראלי חגג, התכוננו ארבע קבוצות לחצי־גמר גביע המדינה: מכבי ת"א, מכבי קרית־מוצקין, הפועל חולון והפועל ת"א.

ועדת הכדורסל קבעה שהמשחקים יתקיימו במגרשים נייטראלים. מכבי ת"א ומוצקין אמורות היו להתמודד במגרש מכבי חיפה; הפועל ת"א וחולון – במגרש מכבי ת"א. האגודות שבמגרשיהן נקבעו משחקי חצי־הגמר, ביקשו דמי הוצאות האירגון. לגבי המגרש בחיפה לא התעוררו בעיות. לא כן לגבי המשחק השני, במגרש מכבי ת"א. הקבוצות לא הגיעו לעמק השווה ולכן שינתה ועדת הכדורסל החלטתה וקבעה שהמשחק בין חולון להפועל ת"א יתקיים במגרש הפועל בתל־אביב. תרמה להחלטה התחייבות של הנהלת חולון, שהסכימה להעתיק את מקום המשחק לתל־אביב תמורת 100 לירות.

אלא שהשחקנים, ובראשם המאמן־שחקן מרסל חפץ, התנגדו לצעד של הנהלתם ואיימו להחרים את המשחק. וכך, שעה שמכבי ת"א מנצחת בחיפה את מוצקין (47-66) ציפו השופטים יעקב שאלתיאל ועמוס פז, שחקני הפועל ת"א וקהל שמנה 1000 איש לשווא. חולון לא הופיעה למשחק!

התאריך: יום ו', 21 במארס 1959. ביום ראשון בישרו כותרות העתונים: „מכבי והפועל ת"א בגמר!".

חולון לא ויתרה. לחמה בכל המוסדות. אחרי שלושה שבועות של מאבק חריף – נמנעה ועדת הכדורסל וקבעה שאכן יתקיים משחק חוזר. הפעם – במגרש הפועל ביפו.

חולון ניצחה 57-46. זה היה ביום ד' והגמר, נגד מכבי, במגרשה של הפועל ת"א, נקבע להיערך כעבור 48 שעות.

מרסל חפץ. אחרון המוהיקנים מחולון.

בעתוני יום ו', 17 באפריל, נכתב: „הערב – גמר הגביע". אלא ששמונה שעות לפני שריקת הפתיחה, פירסמה ועדת הכדורסל, באמצעות הודעה ב„קול ישראל", על...דחיית המשחק.

שבוע מאוחר יותר (24 באפריל), הגיע הערב הגדול. גמר גביע כפול. הראשון לנשים (מכבי ת"א – גן־שמואל) והשלישי לגברים (מכבי – חולון).

אני זוכר היטב את היום ואת השעה. דקות ספורות לפני שנשמעה שריקת הפתיחה לגמר הגברים, סיימנו – עמיתי אלחנן הנדלסמן ואנוכי את חלקנו בערב זה. שנינו נתכבדנו לשפוט את גמר הגביע לנשים (שבו זכתה מכבי) ומיהרנו לתפוס מקום פנוי בשולי המגרש

כמה מלים על חולון של אותם ימים. מכל אותה קבוצה שגדלה בחסותו של מיכה שמבן בתחילת שנות החמישים, ואשר הורכבה – רובה ככולה – מיוצאי מצרים, נותר ב־1959 רק אחד: מרסל חפץ. כל האחרים – שמות שפיארו את דברי ימי הכדורסל שבדרך – פרשו. היו אלה פרדי כהן, סמי חודרה, חיים גורמיזנו, רודי ויינברג ואליהו עמיאל. האחרון מונה למאמן הנבחרת הלאומית, שהתכוננה לאליפות אירופה במאי '59 באיסטנבול.

נותר רק מרסל חפץ. אליו הצטרפו כמה מיוצאי הפועל ת"א (דני ארז ועמוס קופפר־תובל) ועוד כמה צעירים מתוצרת בית, ביניהם דני הדר, צחיק פלד ומי שעתיד היה לקצור תהילה רבה מכולם: עופר אשד.

מכבי היתה אף היא, במידה רבה, קוקטייל של ישן וחדש. מההרכב הקלאסי (אחר לא היה לה...) של אמצע שנות החמישים (יהודה „קנבוס" וינר, מנחם קורמן, רלף קליין, אברהם שניאור וזכריה עופרי, עם גדעון בירנבוים כשחקן שישי, נצחי) נותרו רק שניאור ורלף קליין.

מקבוצת הבת, מכבי דרום (באחת העונות, מקום שלישי בליגה, תוך כדי נצחון על מכבי ת"א!) העלה יהושע רוזין בהדרגה את דוד פריש, זוהר כהן, יעקב מילשטיין, אברהם חסיד, סבי בן־בסט ואחרים. אחד שעשה את ראשית צעדיו בקבוצה היה צעיר בן 20, דק גיזרה וממושקף. תנחום כהן־מינץ שמו.

מרסל חפץ היה מוטרד. כשחקן – לא רצה ליטול על עצמו אחריות כפולה ולכן ביקש סיוע מן הצד ממורו ורבו מיכה שמבן. במידה רבה הפתיעה חולון את מכבי. בשלב מסויים אף הובילה 40-33 (דקה 30). אלא שכאן נעצרה המכונה. בפרק הזמן שנותר לסיום קלעו כדורסלני מכבי 20 נקודות, לעומת 7 של חולון. 53-47 היתה התוצאה בסיום והגביע נשאר בתל־אביב.

למען אותם ותיקים נציין עוד ששפטו בגמר ברטו בן־טל (בוגדדלי) ז"ל ושאול („קוקה") כספי.

נקודות למכבי: קליין 16, פריש 12, שניאור 9, כהן־מינץ וכהן 5 כ"א, מילשטיין 4 וחסיד 2.

לחולון: קופפר 17, הדר 15, חפץ וארז 6 כ"א, פלד 2 ואשד 1.

שתי הקבוצות התמודדו כעבור שנתיים בגמר גביע נוסף. במשחק, במגרש הפועל ביפו, ניצחה מכבי בקלות 74-46...

ביום שני הקרוב, מהדורה שלישית מכבי – חולון. ■

גריידי לא ידע מי זכה בגביע

בחיי אדם מתרחשים אירועים שהזכרון אינו מכרסם בהם. כזה היה האירוע הטראגי שאירע במהלך משחק גמר הגביע הראשון בין מכבי ת"א לחולון ב־24 באפריל 1959.

לא הרחק מספסל קבוצת מכבי ישב בחור צעיר. ישראל גריידי היה שמו. אני זוכרו עוד מתקופת הילדות, כאשר לבש את הגופייה השחורה של „מכבי חשמונאים", קבוצת הנוער המצטיינת של מכבי בסוף שנות הארבעים ובתחילת החמישים. מאמנה היה מנחם קורמן.

כשחדל ממשחק פעיל – היה גריידי „כלבויניק". שפט במשחקי נוער, עסק בסידורים הטכניים השונים. בחור נמוך קומה, מוצק ודליל שיער, על אף גילו הצעיר.

כיליד כרם התימנים, התגורר גריידי בסמוך למגרש מכבי. הוא היה מן הדמויות שתמיד ראית במגרש הישן. היו שם פטקה (פנחס חייפוס ז"ל) איש המשק הוותיק של המועדון, וגריידי. צמד חמד.

אלה שישבו לידו במגרש הפועל, העידו כי פניו הכהים חוורו כאשר חולון הובילה לפתע איבד הכרתו ולידו נוצרה התקהלות עד מהרה הותש לבית־החולים „הדסה". המשחק נמשך ורק אחרי הסיום, כשאברהם שניאור, ה„קפטן" של מכבי הניף את הגביע – מיהרו ידידיו של ישראל גריידי לביה"ח לברר מצבו.

הוא היה שרוי בחוסר הכרה. ב־1 במאי, שבוע ימים אחרי שקרס במגרש הפועל ת"א, נקבע מותו של ישראל גריידי.

ישראל גריידי ז"ל (מימין) בתמונת ממסע מכבי ת"א באירופה, דצמבר 1955. משמאל: שחקן הקבוצה דאז יהודה („קנבוס") וינר.

מוכרים בלבד

במחזור 29 בטוטו, היה גל של שמועות בעקבות הנצחון המפתיע של יהוד על בית"ר רמלה (3–0). אחד המשתתפים שעקב תוצאה מפתיעה זאת ניחש רק 12 – השיג צו בבית המשפט לעיכוב חלוקת הפרס הראשון, בטענה שהמשחק היה "מכור".

מבלי להתייחס למשחק עצמו ולטענתו של אותו משתתף, הרי שתקנון הטוטו קובע במפורש (סעיף 37) כי התוצאה שהושגה בסיום המשחק היא הקובעת את הניחוש – ואפילו אם בית המשפט או וועדת הליגה או גורם אחר, יקבע תוצאה אחרת – לא ישפיע הדבר על הניחוש הנכון.

בשנים האחרונות, בכל המקרים שנבדקו, הוכח למעלה מכל ספק, שלא היו "מכירות" משחקים. בדרך כלל, כאשר מתקרב מועד סיום הליגה, נותחילים המהמרים לעשות חישובים: מי יקנה ומי ימכור...

מנסיוננו אנחנו מציעים לכם שלא להיתפש לטעות זאת. הפתעות היו ויהיו בכדורגל.

כדאי לשחק בטוטו על פי החוש והמחשבה הנכונה, לא על פי חישובים של קניות ומכירות, שבר"כ הם משתבשים.

תחזית למחזור 31

1. באר־שבע – בני יהודה. משחק ביתי שני ברציפות לנציגת הנגב. בשנת שעברה, ותקפה ב"ש ולא הבקיעה. השבת תבקיע ותנצח.

2. מכבי נתניה – מכבי חיפה. האלופה חזרה למשוק היפה ולכושר שהיקנו לה את התואר. "בלומפילד" יקלב עליה לשחק. 2.

3. שמשון – הפועל פ"ת. בסיבוב הראשון (1–1) היתה שמשון קבוצת תחתית ופ"ת בצמרת. עתה התהפך הגלגל. שמשון עדיפה. 1.

4. שעריים – הפועל י"ם. המשחק הראשון בטופס בו משתתפות שתיים מארבע סוגרות הטבלה. שעריים מוכיחה כבר שלושה שבועות שכנראה תישאר בליגה. הירושלמים ישמחו אם יזכו בנקודה. 1 x.

5. כפר־סבא – יבנה. למקומיים עדיפות במגרש הביתי הצר שלהם. יבנה, אחרי 2 תוצאות תיקו רצופות תנצח או תפסיד. 1, 2.

6. בית"ר י"ם – מכבי ת"א. מאבק בין שתי הקבוצות המצפות למעידת "שתי הגדולות". נקודה לא מספיקה במירוץ הזה. (בסיבוב הראשון 3–1 לת"א). 1,2.

7. מכבי פ"ת – הפועל ת"א. בניגוד למכבי חיפה, הפועל ת"א אינה מציגה עתה כדורגל שמצדיק את המיקום הראשון שלה. מכבי פ"ת תישאף למחוק את מפלת הסיבוב הראשון (5–1). משולש.

8. הפועל חיפה – מכבי יפו. "ההזדמנות האחרונה" של החיפנים. תיקו לא יספיק להם, לכן ישחקו פתוח, אולי יצליחו – ואולי יפו תנצל את ההזדמנות. 1,2.

9. חולון – חדרה. חולון מתקרבת אט־אט אל הכרטיס ל"לאומית". למרות שגם לחדרה סיכויים, תנצח חולון ותיגבמול על ההפסד (0–3) בסיבוב הראשון.

10. הפועל ר"ג – יהוד. הקבוצה הלא יציבה נר"ג מול הקבוצה שעדיין מחוזות ליקו האדום, אף כי השי[...]שה נצחונות באחרונה. משולש.

11. רמת השרון – עמידר. [...]יס, "אלופי התיקו" של הליגה [...]צית, נמצאים כבר במצב לא [...] בתוליות. עמידר, ללא מאמץ, [...] ל"לאומית". משולש.

12. בית"ר רמלה – [...] המשחק הקשה ביותר לניחוש [...] הנוכחי. מרמורק, נקודה אחת [...] מעל לקו האדום, לוחמת ומשחקת[...] רמלה ביתית, לא יציבה. משולש.

13. לוד – בית"ר נתניה. [...] המפלה (5–0) מול בית"ר ת"א, [...] שנתניה מציגה יכולת לאומית, [...] המשחק האחרון הוא משולש: לוד [...] גרשה היא קבוצה אחרת ויכולה [...]

נועם בן־ישראל

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור הכ"ב)

.1	הפועל ת"א	18–38	[illegible]
.2	מכבי חיפה	15–34	[illegible]
.3	בית"ר י"ם	23–33	[illegible]
.4	מכבי ת"א	20–32	[illegible]
.5	בני־יהודה	11–12	[illegible]
.6	שמשון ת"א	28–26	[illegible]
.7	הפועל ב"ש	13–17	[illegible]
.8	מכבי נתניה	24–28	[illegible]
.9	מכבי פ"ת	30–27	[illegible]
.10	הפועל כפ"ס	28–28	[illegible]
.11	הפועל פ"ת	29–27	[illegible]
.12	מכבי יבנה	23–17	[illegible]
.13	מכבי יפו	27–17	[illegible]
.14	מכבי שעריים	24–13	[illegible]
.15	הפועל י"ם	34–22	[illegible]
.16	הפועל חיפה	38–14	[illegible]

הליגה הארצית
(לאחר המחזור הכ"ב)

.1	בית"ר נתניה	17–40	47
.2	בית"ר ת"א	20–40	42
.3	מכבי עמידר	13–21	39
.4	הפועל לוד	23–28	37
.5	צפרירים חולון	22–25	35
.6	הפועל חדרה	20–24	32
.7	בית"ר רמלה	16–19	32
.8	הפועל טבריה	26–22	30
.9	הפועל עכו	17–21	29
.10	הפועל ר"ג	25–25	28
.11	רמת־השרון	27–25	26
.12	הפועל מרמורק	32–24	24
.13	הכח ר"ג	30–16	24
.14	הפועל יהוד	22–18	23
.15	בית־שמש	29–14	15
.16	בית"ר חיפה	35–12	9

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	2	x	1
1	X	X	
2		X	
3		X	
4			X
5		X	X
6			X
7	X		
8		X	X
9		X	
10		X	
11			X
12	X		
13	X	X	

שלשות – כפולים 4 טורים 16

הפתעות

	2	x	1
1	X		X
2			X
3	X		X
4		X	
5		X	X
6	X		X
7		X	
8		X	X
9	X		
10		X	
11	X		X
12		X	
13			X

שלשות – כפולים 6 טורים 64

הגיוני

	2	x	1
1			X
2	X	X	X
3	X	X	X
4			X
5		X	
6			X
7	X	X	X
8			X
9	X	X	X
10	X	X	X
11		X	
12		X	
13		X	

שלשות 5 כפולים – טורים 243

לעשירים

	2	x	1
1			X
2	X		
3		X	X
4	X	X	X
5			X
6		X	X
7	X		
8			X
9		X	X
10		X	X
11	X		
12	X	X	X
13	X	X	X

שלשות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

	2	x	1
1			X
2	X		
3			X
4		X	X
5	X		X
6	X		X
7	X	X	X
8	X		X
9			X
10	X	X	X
11	X	X	X
12	X	X	X
13	X	X	X

שלשות 5
כפולים 4
3888 טורים מלא
432 טורים בשיטה המצומצמת

9	8	7	6	5	4	3	2	1

מכוניות

אדוארד אטלר

ללמוד „ראלי" — רק בחו"ל

אוהד פרנס, סטודנט למחשבים מת"א עשה זאת בבית הספר למירוצים ליד כורו, צרפת – ומסביר מה למד ובשביל מה עשה זאת ■ חומר למחשבה

תמונת מחזור מבית הספר לנהיגת „ראלי" בצרפת. אוהד פרנס מת"א עומד חמישי מימין.

עשרות ישראלים צעירים יוצאים מדי שנה לאנגליה וצרפת, כדי ללמוד נהיגה למירוצי־מכוניות. אשתקד נעשה נסיון להזמין לארץ מורה מבית־הספר למירוצי „ראלי" באנגליה. הקורס התקיים על המסלול באשקלון. בסיום אמרו התלמידים: זה היה כשלון ואילו המארגנים פסקו: הצלחה.

אך למעשה לא היה המסלול מוכן לשעורים והאימונים קויימו רק על חלק ממנו. התלמידים הגיעו למקום בכלי רכב פרטיים, הקיפו את המסלול ההרוס כמה פעמים, מול עיניו הבוחנות של המדריך. הם למדו להשתמש בסיבובים בבלם־יד – וחזרו מאוכזבים לבתיהם.

„זה היה קורס שטחי מדי, קצר מדי ויקר מדי", פסקו רוב התלמידים, שסברו, בעת שנרשמו ללימודים, כי יעניק להם יתרון משמעותי על אחרים, בעת שיזנקו לתחרויות עצמן, באותו מקום.

בתחרות שנערכה זמן קצר בלבד לאחר סיום הקורס, נופצו אשליות בוגריו ונגוזו בענני־האבק שהעלה המסלול האשקלוני הקשה. רק אז הבינו התלמידים כי קורס כזה יכול לתת הרבה למי שלומד במסגרת של בית ספר מסודר. אפילו המורה הטוב ביותר, בעצמו נהג מירוצים מעולה, אינו יכול לעשות מנהג מתחיל שועל־תחרויות, במיוחד לא תוך פרק זמן מוקצב כמו יום לימודים אחד, על מסלול הנמצא במצב גרוע ובמכונית „צולעת".

לפיכך – האופציה היחידה ללמוד את התורה הזאת נמצאת בחו"ל.

היוצאים ללמוד בחו"ל, בוחרים בין שני סוגים של בתי־ספר: באנגליה – אצל ג'ים ראסל, המלמד נהיגה על מסלול סנטרטון בנורפולק. הלימודים מתבצעים, לרוב, במכוניות חד־מושביות מטיפוס „פורמולה פורד" המצויידות במנועים בנפח של 1600 סמ"ק. אחרים מעדיפים בתי־ספר לתחרויות ראלי או ראלי־קרוס. באנגליה לומדים אצל רון סמית, שביקר באשקלון ובצרפת הם לומדים באחד מבתי־הספר ברשת „ג'ס", הקשורים בחברת „פז'ו" או בבית־הספר לנהיגת שטח, במאריניאק, ליד כורדו.

אחד הישראלים שעשה זאת, היה אוהד פרנס, 24, סטודנט למחשבים מתל־אביב. הוא שב לא מכבר מבית הספר במריניאק. השיחה עמו נסבה איפוא על חוויותיו שם.

הקורס נמשך שבעה ימים, במהלכו עברו החניכים אימונים מורכבים ולמדו טכניקות שונות של שליטה ברכב בכלל וטכניקה של נהיגת ראלי בפרט. האימונים בוצעו על מיגוון רחב של מכוניות – בעיקר מתוצרת „פז'ו" (205 GTI טורבו, ועוד) ועל מסלול מיוחד, השייך לבית־הספר. במהלך הקורס נהגו החניכים ברכב מסוג „205 טורבו 16 שסתומים" – מכונית הזוכה לזו שזכתה באליפות הראלי העולמית אשתקד ומובילה בה גם השנה.

„השקעתי מאמצים רבים בנושא זה וגם מימנתי את הלימודים מכיסי, משום שהיה לי ברור כי זוהי הדרך הטובה ביותר לשפר את הנהיגה היומיומית שלי, באמצעות לימוד של נהיגה ספורטיבית", הסביר אוהד. „אם יהיו תנאים מתאימים, אם הכיס יאשר זאת – אשמח לנסות וליישם את מה שלמדתי גם על מסלול המירוצים", הוסיף. ■

אתה מתלבט בשאלה הגדולה. שים לב: אתה עלול ליפול בפח. אל תרוץ אחר היופי, אלא אחר הטיב. ככל שהאופניים קלות יותר – הן יקרות יותר...לרשותך ייעוץ מקצועי.

יעקב לנדאו*

ברשימה הקודמת עמדנו על קביעת המסגרת המתאימה לרוכבי האופניים. ברשימה זו נעסוק בקניית האופניים. השאלה: איזה אופניים לקנות?

כאן המקום לשאול את עצמך מספר שאלות ולנסות למצוא את התשובות הנכונות.

★ לאיזה מטרות ישמשו האופניים? האם רק לנסיעות קצרות, עד 5 ק"מ בעיר? או אולי תרצה גם, מפעם לפעם, לטייל בהם בסופי־שבוע למרחקים של 50 עד 60 ק"מ?

★ יתכן גם שבבוא הזמן תרצה לנסות טיול של מספר ימים עם ציוד־מחנאות, בגדים, אוכל; כלים וכו' – מטען של 10 עד 15 ק"ג שאותו תצטרך לשאת על אופניך למרחקים של

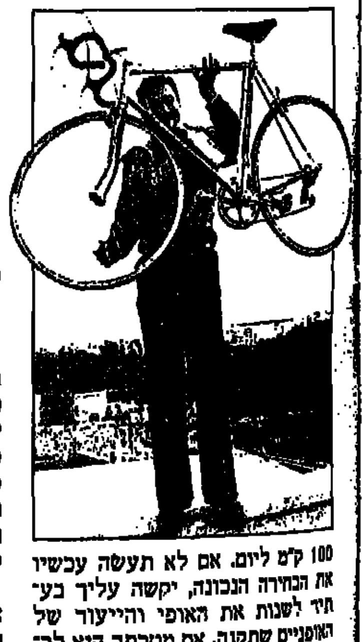

100 ק"מ ליום. אם לא תעשה עכשיו את הבחירה הנכונה, יקשה עליך בעתיד לשנות את האופי והייעוד של האופניים שתקנה. אם מטרתך היא לרכוש אופני־ספורט או מירוץ לרכיבה מהירה ולפיתוח הכושר – שוב תצטרך לפנות למגזר שונה של השוק.

★ כמובן קיימת בעיית התקציב. אך כאן צריך לזכור כלל חשוב: רוב רוכבי האופניים מתמידים לשנים ארוכות. תוך כדי כך הם רוכשים מיומנות וידע, ושואפים לשפר את הסגנון, הכושר ואת האופניים. תוך זמן קצר הם מגלים אצל רוכבים אחרים, או בחנויות השונות, שבעצם „מגיע להם" אופניים טובים יותר, ואז הם מוכרים את האופניים וקונים דגם טוב יותר. אני מכיר רוכב אשר בשנתיים הראשונות החליף חמישה זוגות אופניים בחיפוש אחר המתאימים לו. כל החלפה עלתה לו, כמובן, בהפסד כספי ניכר.

לדעתי – כדאי לקנות אופניים ברמה או שתיים יותר גבוהות. ההפרש במחיר אינו כה גדול, ובסופו של דבר אתה עשוי לחסוך.

ועתה לסוגי האופניים המצויים בחנויות:

1. אופניים ללא הילוכים – בדרך כלל כבדים מאוד וזולים;

מתאימים רק לרכיבות קצרות ביותר. לא מומלץ ליותר מזה.

2. אופניים בעלי שלושה הילוכים פנימיים – 13 עד 16 ק"ג;

מומלץ לנסיעות עירוניות קצרות. הפסדי האנרגיה של ההילוכים הפנימיים ומבחר ההילוכים המוגבל, הופך סוג זה של אופניים לנחות ביותר ברכיבות ארוכות ו/או מהירות.

3. אופניים בעלי 10 עד 12 הילוכים המיועדים לעיר. משקלם – בין 11 ל־13 ק"ג;

כמעט אופני־ספורט – אך עם כידון ישר לרכיבה זקופה יותר. אידיאליות לשימוש כללי. אפשר להשתמש בהם גם לרכיבות ארוכות.

4. אופניים בעלי 10 עד 12 או 15 עד 18 הילוכים, לטיולים. משקלם: 12 עד 15 ק"ג.

אלה הם אופניים המצויידים במסגרת ארוכה יותר, בגלגלים חזקים ובצמיגים עבים, כדי לאפשר נשיאת מטען וטיפוס בעליות תלולות.

5. אופני ספורט ואופני מירוץ, במשקל 8 עד 11 ק"ג;

זוהי העילית. כאן משלמים יותר ומקבלים פחות. פחות אביזרים ופחות משקל. מלת המפתח היא משקל. כאן לא תקבל מגיני־בוץ, פעמון, סבל, פנסים וכו'. מה שלא חיוני לרכיבה – פשוט איננו. כאן חוסכים בכל גרם. ברגע שאתה מגיע לאופניים במשקל הנופל מ־10 ק"ג – המחיר מרקיע שחקים.

הסוד שמאחורי המחיר הגבוה ותוצר ה„עירום": החומר שממנו עשוייה המסגרת והגימור. אלה צינורות מפלדה מיוחדת או מאלומיניום, טיטאניום ואפילו סיבי פחמן. כולם קלים וחזקים יותר ומיוצרים בתהליכים יקרים במיוחד ובטכנולוגיות של תעשיית המטוסים.

כמובן שעל מסגרות שכאלה מתקינים רק את החלקים היותר טובים, קלים, יוקרתיים ו...יקרים. זאת – כדי להוריד עוד מספר גרמים מכל מקום אפשרי, בלי לפגוע בחוזק או באמינות.

* מוגש על ידי יעקב לנדאו, המדריך הטכני של „הדוושנים" – אגודת רוכבי אופניים בשיתוף עם עיריית ת"א/יפו, בית פרנקפורט, הדר־יוסף, טלפון (03)492409.

החבורה משכונת ארנונה בירושלים עושה את זה. בבית־הספר יש הרואים בכך חלק בלתי נפרד מ„שיעורי חברה". ירושלמים בני 14–16, מכורים לסגנון החופשי. ב„תפריט" שלהם – כ־50 תרגילים

אפשר לראותם ב„גן הפעמון" ולעתים הם מוכנים גם להופיע בתצוגות ראווה לפני תלמידים, בחצרות בתי־הספר. יש מורים שהסכימו לראות בהופעות שלהם חלק מ„שיעורי חברה". גם זה רעיון. אלו הם נערי חבורת הבי.אמ.אכס. משכונת ארנונה בירושלים, רן אבלס, נועם ברדין, יואב כהט וישי משורר. בני 14–16 „מכורים" מאז שנה ומחצה ל־Freestyle.

בשכונתם, בניגוד אולי למקומות אחרים, איפשרו להם להתאמן ללא קשיים, לדבריהם בבטחון יחסי. הם הקימו לעצמם מקפצה בגובה 2 מטר – ומבצעים עליה ובעזרתה את ה„טריקים" שלהם. כמו כן הם מנסים לקפוץ מעל 7–8 ילדים, מבצעים עמידת ידיים על האופניים (השיא – 5). בסך הכל כולל, ה„רפרטואר" שלהם למעלה מחמישים תרגילים שונים ומגוונים.

עתה מבקשת החבורה הירושלמית להיפגש עם עמיתים־למקצוע הבי.אמ.אכס. ממקומות אחרים בארץ. חופשת פסח נראית להם מתאימה מאד לשם כך. „אנחנו רוצים להכירם, להתחרות בהם ובעיקר לעשות יחד כדי להגביר את המודעות למקצוע ספורטיבי חדש זה", אמרו לנו הירושלמים. „רק קידום הנושא יביא לכך שנגיע למצב שבו יקימו מיתקנים מתאימים לאירועים באופניים אלו, כמקובל בחו"ל. למשל – מיתקנים עירוניים, מסלולים, מקפצות וכו'".

בנוסף לכך מעיקה על ליבם בעייה אחרת: בחנויות למימכר אופניים ניתן למצוא שפע רב של אופני בי.אמ.אכס. מכל הסוגים והתוצרים, אלא שהיכונים אינם ערים לכך שתרגילי ה־Freestyle, גורמים לבלאי גדול בחלקים וקשה כיום לרכוש חלפים (ופריטים מסויימים הם בכלל בלתי־אפשריים).

אולי מישהו ייחלץ לעזרת הירושלמים? ■

פרסים ללא הגרלה בלעדי לחברי המועדון

שלחו למועדון חובבי הספורט חשבונית המעידה על קניה באחד מבתי העסק המופיעים במועדון מע... סך 250 ש"ח (אפשרות לצרף מספר חשבוניות) את החשבוניות נא לשלוח לחב' גרין קארד - דיזנגוף סנטר 510 ת"א

אתם בוחרים את הפרס המגיע לכם!

תו קניה לרכישת מוצרי ספורט או אוהדה מספסד או כרטיס כניסה למוזיאון ספורט

כל הקונים שישלחו חשבונית בחודש אפריל 86' ישתתפו בנוסף לפרס, בהגרלה על כרטיס טיסה למקסיקו למשחקי גמר גביע העולם בכדורגל

MEXICO86

הונדה
שרות ומכירה של כל דגמי סוזוקי וספה 51 סוכנות ראשית אביזרים וחלפים מקוריים
ת"א, דרך פ"ת 65
טל. 613879

ירושלים
02-221151
אינטרנציונל ספורט
מבחר גדול של נעלי ספורט וביגוד במחירים מוזלים.
על כל קניה 60 ש"ח ומעלה.
שי שעון דיגיטלי חינם
מרכז כלל 240, ירושלים.

ארונות מטבח ★ מזנונים ★ ארונות קיר ★ ספריות
ירושלים, יפו 153 ק"ב
02-858117, 245058

זוועות מעצורים
בתו של ראיין
הבריחה משבי האויב
Missing in Action 2
המרוץ לחיים
מפיצים
יונייטד קינג וידאו
אלנבי 34 ת"א 63325 טל. 2-657101
את הסרטים ניתן להשיג ב-150 ספריות בכל רחבי הארץ.

סמקו
שד' הר ציון 108 ת"א
שד' ההסתדרות 34 חיפה
כדורגל אדידס AZTECA מאושר F.I.F.A. למשחקי גביע העולם במקסיקו.
adidas
סוכנות בלעדית של חברת adidas
בישראל להשיג בכל חנויות הספורט המובחרות בארץ.

תחנת "פז"
גבעת שאול ירושלים
שרות אדיב ומהיר באוירה נעימה
טל. 02-520150

רומבה
תקליטים, קלטות, קלטות וידאו וקומפקטדיסק
ביאליק 21 רמת-גן טל. 720833

דיוויס ספורט
הלבשה והנעלה ספורטיבית
שד' מסריק 14, תל-אביב טל. 239340

כשאומרים מטבח מזרחי מתכוונים למסעדת אבו קעדאן (מפגש אכדיה)
חומוס אורגינל
סלטים על הכיף כיפק
שירותי קייטרינג
הרצליה, רח' מדינת היהודים 60
טל. 052-555037

בוטיק דרורה
אופנה ספורטיבית לכל המשפחה
מבצע ענק!
3 פרטי לבוש רק ב-100 ש"ח
RED DEVIL
הרצליה סוקולוב 53. טל. 062-81350
רעננה אחוזה 198. טל. 052-445284

"האומנים"
מוסך מורשה ל-B.M.W
מוסך משרד התחבורה.
מכונאות, פחחות, צבע בתנור.
מוסך בלעדי לתושבי השרון והשומרון.
נתניה, אזוה"ת (ישן).
טל. 053-22263

מולטי-ספורט
MULTI-SPORT
Gali

מעבדות רז
טל. 053-92173
★ מעבדה לתיקוני טלויזיות
★ תיקוני וידאו ומערכות סטראו
★ שרות ותיקון כל סוגי מחשבים אמינות ומקצועיות
נתניה, אצ"ל 7 (שכ' בן־ציון)

ספורט תחביב
הזול ביותר לאחר תחשיב
הרצל 204, רחובות
08-474009

FISCHER
Super in Tennis
עכשיו גם אתה יכול להצטרף למועדוני משחקי הטניס.
המשתמשים במחבטי היוקרה FISCHER
יבואן: שלהבת בע"מ
ספקים: אזור ת"א והדרום - אליעזר קראוס, רח' סטרנוק 2, תל אביב, ת"א, טל. 03-410726
אזור חיפה והצפון - שמואל דנק, רח' אירו 42 חיפה טל. 04-247736

פלאפל מפגש גולני
40 סוגי סלטים חופשי
הנחות לחיילים ולקבוצות
עפולה טל. 065-90558

מבצע 5 מחבטי טניס "האד" 1986 זול יותר מחו"ל!
HEAD
מחבט טניס עם ידית בולמת זעזועים
ספשל אדישן דירקטור 100% גרפית במקום 420 ש"ח - מחיר מיוחד 273 ש"ח
דירקטור קומפ (ראש גדול צבע לבן כסף) במקום 270 ש"ח - מחיר מיוחד 193 ש"ח
דירקטור טורנמנט (ראש גדול קומפוזיט) במקום 200 ש"ח - מחיר מיוחד 173 ש"ח
גרפית פרו (ראש בינוני מוגדל צבע שחור) במקום 273 ש"ח - מחיר מיוחד 230 ש"ח
ווינינג אדג' (קומפוזיט, ראש בינוני לבן) במקום 179 ש"ח - מחיר מיוחד 138 ש"ח
מחבטי "סקווש" "האד" קומפטישן גרפית מחיר מיוחד 143 ש"ח
5 דגמים של מחבטי טניס "שיבא" כולל תיק מפואר לילדים ולמבוגרים החל מ-46 ש"ח
המחיר כולל: כיסוי, שיזור בליאוניה 66, ואחריות לשנה
ניתן להשיג: כל בו שלום, ספורטק קניון אילון, חנויות ספורט ומועדוני טניס.
בש"גל (שבא) ספורט בע"מ יבוא ייצור ושיווק
רח' תוצרת הארץ 17, ת"א, טל. 03-251121

למועדון חובבי הספורט

איגוד עורכי כתבי העת בישראל, על מאות חבריו החוסים בצילה של המלה הכתובה, שולח ברכת ידידים נאמנה למועדון חובבי הספורט החדש מייסודן של חברת "גרין קארד ישראלי" בע"מ.

על מגוון פעילויותיכם הרבות והמעניינות אין צורך להאריך בשבחים, אולם דומה שזו הפעם הראשונה בה ניתנת לחובבי הספורט אפשרות להתכנס בכפיפה אחת ללא מחנות ואגודות ומבלי שהאוהדים יאלצו לאכוף את השפה העברית למלים בוטות הקשורות באמו של השופט ובאחותו של שחקן מקבוצה יריבה.

איחולינו מלווים אתכם לסיפוק מהישגי הספורט הישראלי, לניצול נאות של שעות הפנאי ולטיפוח הפעילות הגופנית.

בברכה,

יוסף פרנקל
יו"ר הנהלת איגוד עורכי כתבי העת בישראל.

לחברת גרין-קארד
מיטב הברכות והאחולים
לרגל פתיחת מועדון חובבי הספורט
צחי וקובי מסעדת לוטוס
סינית זה לוטוס בשכ...

אנו מברכים את "מועדון חובבי הספורט" שנוסד ביוזמת חב' גרין קארד ישראל בע"מ.
אנו מקוים שאירועים ומבצעים של "המועדון" יתרמו לקידום הכדורגל וענפי הספורט האחרים במדינה.
ההתאחדות לכדורגל...

ברכות איגוד הכדורסל עם הקמת "מועדון חובבי הספורט בישראל"

בברכת הספורט
אברהם זייף מזכ"ל התאחדות הכדורסל בישראל

צרכנות נבונה

מוגש ע"י גרין קארד

מאת: יואב עופר

פיז'ו 205 טורבו 16 - הפופולרית ביותר באירופה

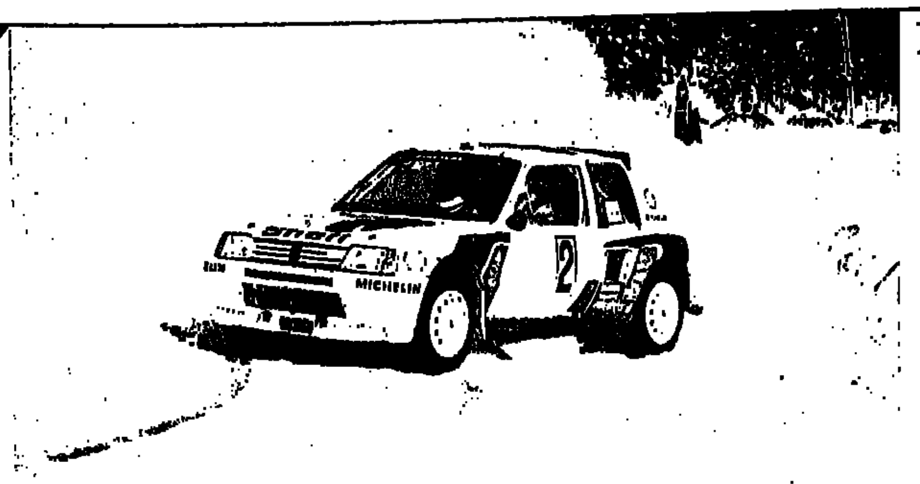

פיז'ו 205 טורבו 16.

מי שעוקב אחרי מירוצי הראלי הנערכים מדי שנה ברחבי אירופה, יגלה כי נולד כוכב חדש בשדה מירוצי המכוניות שקשה מאוד להביסו. הוא מוביל בביטחה מזה תשעה מירוצים רצופים. כן זכה פעמיים בהגה הזהב ואליפות העולם בתחרויות הראלי לשנת 1985. זוהי מכונית ה-105 טורבו 16 של פיז'ו. היא יוצרה במיוחד למירוצי ראלי אלו. כתור שכזו מצויידת הפיז'ו 205 טורבו במנוע רב עוצמה המפתח 320 כוחות סוס לבלימה, כאשר מערכת העברת הכח מורכבת למעשה משלושה דיפרנציאליים בעלי החלקה מוגבלת. כל ארבעת הגלגלים מניעים. שיטה זו הקנתה למכונית ה-205 שתי תכונות שאין להם מתחרים: יציבותה על הכביש ותיפקוד מערכת הבלמים ומערכת ההיגוי שהן המעולות כיום מכין מכוניות המירוץ. חשיבותן של תכונות אלו הן במיוחד בנטייתה הנמוכה של המכונית להחליק בעת סיבוב דבר המאפשר לנוהג בה לבצע את הסיבוב בהאצה רבה יחסית.

המנוע רב העוצמה המותקן ב-205 טורבו 16 הוא למעשה פיתוח של המנוע המותקן כיום במכונית ה-305 של פיז'ו, ה-13X של סיטרואן והסולרה של טלבו והוא בעל נפח של 1775 סמ"ק כאשר

בראש המנוע ממוקמים שני גלי זיזים ובכל צילינדר ממוקמים ארבעה שסתומים. לכל אלו מתווסף מדחס אויר או כפי שאנו מכירים יותר כטורבו. לאחר שיצרני פיז'ו סיימו את מלאכת הכנת המכונית למירוצי הראלי לא נותר אלא לבחור בנהג המירוצים הנכון, שיוכל לתרגם את יכולתה של ה-205 למעשים, ואמנם נהג כזה נמצא בדמותו של ארי ואטנאן אשר ביצועיו עם ה-205 על מסלולי המירוץ היא ללא כל תחרות. את

תחילת דרכה במירוצי הראלי עשתה ה-205 בתחרות 1000 האגמים שנערכה באוגוסט 1984 בפינלנד

לאורך של 1800 ק"מ. בהמשך זכתה ה-205 בכל שמונת המירוצים הנוספים שנערכו. במהלך התחרויות הוכיחה ה-205 את יתרונה הבולט על המתחרות האחרות שעשו כל מאמץ כדי להביסה ולדחוק אותה מן המקום הראשון. נצחונותיה אלו הוכיחו לכל מי שהיה זקוק עוד להוכחה כי ה-205 הינה מכונית המשתייכת לדור הבא של מכוניות המירוץ ולמרות שדגם ה-205 הופיע לעולם רק זמן קצר לפני כן הוא הפך עד מהרה למכונית הפופולרית ביותר באירופה וכבר היום רואים בה הצלחה מסחררת.